

Den Europæiske Unions Tidende

C 170



Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

56. årgang

15. juni 2013

Informationsnummer

Indhold

Side

I Beslutninger og resolutioner, henstillinger og udtalelser

HENSTILLINGER

Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici

2013/C 170/01

Det europæiske udvalg for systemiske risici henstilling af 4. april 2013 om delmål og instrumenter for den makroprudentielle politik (ESRB/2013/1) 1

II Meddelelser

MEDDELELSER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Europa-Kommissionen

2013/C 170/02

Ingen indsigelse mod en anmeldt fusion (Sag COMP/M.6915 — OJSC Unimilk Company/NDL International/JV) ⁽¹⁾ 20

2013/C 170/03

Ingen indsigelse mod en anmeldt fusion (Sag COMP/M.6909 — Qatar Investment Authority/Kingdom Holding Company/FRHI Holdings) ⁽¹⁾ 20

DA

Pris:
4 EUR

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

(Fortsættes på omslagets anden side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2013/C 170/04	Ingen indsigelse mod en anmeldt fusion (Sag COMP/M.6889 — Sogecap/Cardif/Ensemble Immobilier Clichy-la-Garenne) ⁽¹⁾	21

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Europa-Kommissionen

2013/C 170/05	Euroens vekselkurs	22
2013/C 170/06	Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 14. juni 2013 om finansiering i 2013 af aktiviteter på veterinærområdet vedrørende Den Europæiske Unions informationspolitik og støtte til internationale organisationer og vedrørende en række foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre gennemførelsen af lovgivningen om fødevarer, foder og planter	23
2013/C 170/07	Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 10. juni 2013 om finansiering af arbejdsprogrammet for 2013 vedrørende uddannelse inden for foder- og fødevarer sikkerhed, dyresundhed, dyrevelfærd og plantesundhed inden for rammerne af programmet »Bedre uddannelse — større fødevarer sikkerhed«	38

V Øvrige meddelelser

PROCEDURER VEDRØRENDE GENNEMFØRELSEN AF KONKURRENCEPOLITIKKEN

Europa-Kommissionen

2013/C 170/08	Anmeldelse af en planlagt fusion (Sag COMP/M.6955 — KKR/Bidco/South Staffordshire Plc) — Behandles eventuelt efter den forenklede procedure ⁽¹⁾	43
2013/C 170/09	Anmeldelse af en planlagt fusion (Sag COMP/M.6946 — BayWa/Bohnhorst Agrarhandel) — Behandles eventuelt efter den forenklede procedure ⁽¹⁾	44
2013/C 170/10	Anmeldelse af en planlagt fusion (Sag COMP/M.6885 — SDNV/Germanischer Lloyd) ⁽¹⁾	45



⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

I

(Beslutninger og resolutioner, henstillinger og udtalelser)

HENSTILLINGER

DET EUROPÆISKE UDVALG FOR SYSTEMISKE RISICI

DET EUROPÆISKE UDVALG FOR SYSTEMISKE RISICIS HENSTILLING

af 4. april 2013

om delmål og instrumenter for den makroprudentielle politik

(ESRB/2013/1)

(2013/C 170/01)

DET ALMINDELIGE RÅD FOR DET EUROPÆISKE UDVALG FOR SYSTEMISKE RISICI HAR —

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici⁽¹⁾, særlig artikel 3, stk. 2, litra b), d) og f), og artikel 16 til 18,

under henvisning til Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici's afgørelse ESRB/2011/1 af 20. januar 2011 om vedtagelse af forretningsordenen for Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici⁽²⁾, særlig artikel 15, stk. 3, litra e), og artikel 18 til 20, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Finansiell stabilitet er en forudsætning for, at det finansielle system kan yde lån og herved støtte en holdbar økonomisk vækst. Den finansielle krise har klart afdækket behovet for et makrotilsyn, der begrænser og forebygger systemisk risiko i det finansielle system. Formålet med denne henstilling er at tage endnu et nødvendigt skridt hen imod et funktionsdygtigt makrotilsyn.

(2) Modstandsdygtighed over for systemiske risici i Unionen afhænger af, om der etableres en solid makroprudentiel

politisk ramme parallelt med det mikroprudentielle tilsyn. Med denne henstilling følges op på Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici's henstilling ESRB/2011/3 af 22. december 2011 om de nationale myndigheders makroprudentielle mandat⁽³⁾ med en mere indgående behandling af den makroprudentielle politiks delmål og instrumenter.

(3) Henstilling ESRB/2011/3 kræver, at medlemsstaterne udpeger en myndighed, som det betros at gennemføre den makroprudentielle politik. På samme måde kræver den foreslåede nye ramme for tilsynsregler for kreditinstitutter (herefter »CRD IV/CRR«), at medlemsstaterne udpeger en myndighed, som er ansvarlig for at træffe de nødvendige foranstaltninger for at forebygge eller begrænse systemisk risiko eller makroprudentielle risici, som truer den finansielle stabilitet på nationalt plan⁽⁴⁾.

(4) Det endelige mål med den makroprudentielle politik er at bidrage til at sikre hele det finansielle systems stabilitet, herunder ved at styrke det finansielle systems modstandsdygtighed og mindske opbygningen af systemiske risici, for herved at sikre, at den finansielle sektor yder et holdbart bidrag til den økonomiske vækst. I henstilling

⁽¹⁾ EUT L 331 af 15.12.2010, s. 1.

⁽²⁾ EUT C 58 af 24.2.2011, s. 4.

⁽³⁾ EUT C 41 af 14.2.2012, s. 1.

⁽⁴⁾ Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF om supplerende tilsyn med kreditinstitutter, forsikringsselskaber og investeringsselskaber i et finansielt konglomerat (KOM(2011) 453 endelig) og forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tilsynsregler for kreditinstitutter og investeringsselskaber (KOM(2011) 452 endelig).

ESRB/2011/3 omtales identificeringen af politiske delmål som operationelle specifikationer af det endelige mål. Identificeringen af delmål gør den makroprudentielle politik mere gennemførlig, gennemsigtig og ansvarlig og giver et økonomisk grundlag for udvælgelsen af instrumenter.

- (5) Endvidere afhænger effektiviteten af den makroprudentielle politik i Unionen af, at der indføres et sæt makroprudentielle instrumenter, som de relevante makroprudentielle myndigheder skal anvende effektivt på grundlag af en række indikatorer sammen med ekspertbedømmelser. De makroprudentielle myndigheder bør have de nødvendige makroprudentielle instrumenter under deres direkte kontrol eller under henstillingsbeføjelser, dvs. et eller flere instrumenter for hvert enkelt delmål for den makroprudentielle politik. Instrumenter, der er anvendt til at stramme den makroprudentielle politik, frigives, hvis det anses for hensigtsmæssigt med henblik på stabilisering af den finansielle cyklus. Makroprudentielle instrumenter kan anvendes på brede eller målrettede kategorier af eksponeringer. De sidstnævnte kan f.eks. omfatte eksponeringer over for specifikke udenlandske valuter.
- (6) I et brev af 29. marts 2012 til Rådet, Europa-Kommissionen og Europa-Parlamentet tilkendegav Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (ESRB) sit synspunkt vedrørende de makroprudentielle myndigheders kapacitet til at gennemføre makroprudentielle instrumenter som defineret i CRD IV/CRR. ESRB understregede navnlig, at makroprudentielle myndigheder både på medlemsstatsplan og på EU-plan skal have skønsmæssige beføjelser til at foretage midlertidige stramminger af kalibreringen af en række forskellige krav under søjle I samt stille yderligere oplysningskrav. Disse krav omfatter samlede kapitalniveau, likviditetskrav og grænser for store eksponeringer og for gearing samt kapitalkrav, der er målrettet enkeltsektorer eller rettet mod specifikke sårbarheder i de forskellige dele af bankernes balancer.
- (7) Selv om CRD IV/CRR's primære fokus er mikroprudentielt, vil rammen også omfatte et sæt af makroprudentielle instrumenter, som skal anvendes af den tilsvarende makroprudentielle myndighed under visse betingelser. Denne henstilling indeholder en vejledende liste over instrumenter, som omfatter, men ikke er begrænset til, de instrumenter, der indgår i CRD IV/CRR, og som medlemsstaterne kan overdrage til de makroprudentielle myndigheder med henblik på at forfølge de anførte delmål, uden at medlemsstaternes mulighed for at anvende yderligere instrumenter begrænses.
- (8) Endvidere bør de makroprudentielle myndigheder udvikle en overordnet politisk strategi for anvendelsen af makroprudentielle instrumenter med henblik på at fremme beslutningstagning, kommunikation og ansvarlighed i forbindelse med den makroprudentielle politik.
- (9) Den makroprudentielle politik effektivitet afhænger desuden af koordineringen mellem medlemsstaterne af anvendelsen af makroprudentielle instrumenter på nationalt plan. Makroprudentiel politik vil generelt have

væsentlige positive grænseoverskridende afsmittende virkninger, men der kan også undertiden opstå negative grænseoverskridende afsmittende virkninger. De makroprudentielle myndigheder bør vurdere, hvor væsentlig nettovirkningen af denne positive og negative afsmittning er, også med henblik på at bevare det indre marked. ESRB vil tage potentielle grænseoverskridende afsmittende virkninger af den makroprudentielle politik i betragtning og — med forbehold af relevante EU-retlige bestemmelser — fremme en hensigtsmæssig koordineringsramme for håndteringen af disse spørgsmål.

- (10) Efterhånden som myndighederne får indsigt i de forskellige makroprudentielle instrumenters effektivitet, kan de politiske delmål og/eller makroprudentielle instrumenter blive revideret, også for at tage højde for potentielle nye risici for den finansielle stabilitet. Dette kræver en periodisk vurdering af, om de politiske delmål og makroprudentielle instrumenter, der er indført, er tilstrækkelige.
- (11) Den nuværende og foreslåede EU-lovramme kendetegnes af et komplekst og uensartet sæt af makroprudentielle bestemmelser, som ville drage stor fordel af en forenkling og overordnet konsistens i forbindelse med fremtidige revideringer. EU-institutionerne kan eventuelt også overveje at inddrage makroprudentielle instrumenter i den lovgivning, der berører andre områder af den finansielle sektor end bankområdet.
- (12) For at opnå en sammenhængende anvendelse af makroprudentielle instrumenter og sikre et makrotilsyn i hele Unionen vil ESRB eventuelt overveje i fremtiden at rette henstillinger til makroprudentielle myndigheder for at vejlede dem i anvendelsen af makroprudentielle instrumenter.
- (13) Politiske beslutningstagere i og uden for Europa vurderer fordele og ulemper ved et endnu større sæt af mulige instrumenter for at forebygge eller begrænse systemiske risici samt lovreformer med henblik på at inddæmme risici i det finansielle system. ESRB vil fortsætte med at analysere effektiviteten af andre instrumenter, der drøftes som en del af den makroprudentielle politiske ramme, og deres mulighed for at skabe resultater.
- (14) Ifølge det forslag til Rådets forordning om oprettelse af en fælles tilsynsmekanisme⁽¹⁾, der blev vedtaget af Rådet den 12. december 2012, overdrages Den Europæiske Centralbank (ECB) beføjelsen til, hvis det anses for nødvendigt, at anvende højere krav til kapitalbuffere end dem, der anvendes af deltagende medlemsstaters kompetente eller udpegede myndigheder, og anvende strengere foranstaltninger med det formål at imødegå systemiske eller makroprudentielle risici i overensstemmelse med de procedurer, der er opstillet i CRD IV/CRR-rammen, og i tilfælde, der specifikt er fastsat i

⁽¹⁾ Forslag til Rådets forordning om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (KOM(2012) 511 endelig).

den relevante EU-lovgivning. Det er ESRB's mål at samarbejde med ECB og de nationale kompetente myndigheder, som udgør den fælles tilsynsmekanisme, samt med de europæiske tilsynsmyndigheder og øvrige ESRB-medlemmer med henblik på udførelsen af et sammenhængende sæt af makroprudentielle politikker i Unionen.

- (15) Denne henstilling berører ikke centralbankerne i Unionens pengepolitiske mandater og overvågningsrolle med hensyn til betalings-, clearing- og afviklingsinfrastrukturer.
- (16) ESRB's henstillinger offentliggøres, efter at Rådet er blevet informeret om Det Almindelige Råds hensigt herom, og efter at Rådet har haft lejlighed til at svare —

VEDTAGET FØLGENDE HENSTILLING:

AFSNIT 1

HENSTILLINGER

Henstilling A — definition af delmål

Det henstilles, at de makroprudentielle myndigheder:

- 1) definerer og forfølger delmål for den makroprudentielle politik for deres respektive nationale finansielle system som helhed. Disse delmål bør fungere som operationelle specifikationer af det endelige mål for den makroprudentielle politik, nemlig at bidrage til at beskytte det finansielle system som helhed, bl.a. ved at styrke det finansielle systems modstandsdygtighed og mindske opbygningen af systemiske risici, hvorved man sikrer et holdbart bidrag fra den finansielle sektor til økonomisk vækst. Dette indebærer bl.a. at frigive instrumenter, der tidligere blev brugt til at stramme den makroprudentielle politik.
- 2) Disse politiske delmål bør omfatte:
 - a) at begrænse og forhindre uforholdsmæssig stor kreditvækst og gearing
 - b) at begrænse og forhindre uforholdsmæssig stor løbetidsmismatch og markedstillikviditet
 - c) at begrænse direkte og indirekte eksponeringskoncentrationer
 - d) at begrænse den systemiske effekt af uoverensstemmende incitamenter med henblik på at reducere moral hazard
 - e) at styrke de finansielle infrastrukturens modstandsdygtighed
- 3) vurderer behovet for yderligere delmål på grundlag af underliggende markedssvigt og de specifikke strukturelle karakteristika ved det land og/eller det finansielle system i Unionen, som kan give anledning til systemisk risiko.

Henstilling B — udvælgelse af makroprudentielle instrumenter

Det henstilles, at medlemsstaterne:

- 1) i samarbejde med de makroprudentielle myndigheder vurderer, hvorvidt de makroprudentielle instrumenter, som på nuværende tidspunkt er underlagt disse myndigheders direkte kontrol eller henstillingsbeføjelser, er tilstrækkelige til effektivt at forfølge det endelige mål for den makroprudentielle politik, som er fastsat i henstilling ESRB/2011/3, samt deres delmål, der er defineret i overensstemmelse med henstilling A. Vurderingen bør tage højde for, at makroprudentielle myndigheder bør have direkte kontrol eller henstillingsbeføjelser over mindst ét makroprudentielt instrument for hvert af delmålene for den makroprudentielle politik, idet der dog kan være behov for mere end et instrument
- 2) i samarbejde med de nationale makroprudentielle myndigheder tager stilling til yderligere makroprudentielle instrumenter, som bør komme under de sidstnævntes direkte kontrol eller henstillingsbeføjelser, hvis vurderingen tyder på, at de foreliggende instrumenter ikke er tilstrækkelige. Til dette formål indeholder tabel 1 en vejledende liste over instrumenter, som det foreslås at tage i betragtning:

Tabel 1.

Vejledende liste over makroprudentielle instrumenter

1. Reducere og forebygge uforholdsmæssig stor udlånsvækst og gearing

Kontracyklisk kapitalbuffer

Sektorspecifikke kapitalkrav (herunder inden for det finansielle system)

Makroprudentiel gearingsgrad

Krav med hensyn til belåning i forhold til værdi (»loan-to-value«, LTV)

Krav med hensyn til belåning/gæld i forhold til indkomst (»loan-to-income«, LTI)

2. Reducere og forebygge uforholdsmæssig stor løbetidsmismatch og markedstillikviditet

Makroprudentiel justering af likviditetsgrad (f.eks. likviditetsdækningsgrad)

Makroprudentielle begrænsninger på finansieringskilder (f.eks. »net stable funding ratio«)

Makroprudentiel uvægtet grænse for mindre stabil finansiering (f.eks. forholdet mellem udlån og indlån, »loan-to-deposit ratio«)

Margin- og haircutkrav

3. Begrænse direkte og indirekte eksponeringskoncentrationer

Restriktioner på store eksponeringer

Krav om CCP-clearing

4. Begrænse den systemiske effekt af uoverensstemmende incitamenters med henblik på at reducere moral hazard

Ekstra kapitalkrav for SIF'er

5. Styrke de finansielle infrastrukturens modstandsdygtighed

Margin- og haircutkrav på CCP-clearing

Øget oplysning

Strukturel systemisk risikobuffer

3) ifølge stk. 1 og 2 vælger eventuelle yderligere makroprudentielle instrumenter, idet der tages højde for:

- a) deres mulighed for at skabe resultater og deres effektivitet med hensyn til at nå de enkelte delmål i deres respektive jurisdiktioner i overensstemmelse med henstilling A
- b) deres kapacitet til at håndtere den strukturelle og cykliske dimension af systemiske risici i deres respektive jurisdiktioner

4) efter udvælgelsen af makroprudentielle instrumenter sikrer, at de makroprudentielle myndigheder involveres i udformningen og bidrager til den nationale gennemførelse af:

- a) genopretnings- og afviklingsordninger for finansielle institutioner i og uden for banksektoren
- b) indskydergarantiordninger

5) indfører en lovramme, der giver de makroprudentielle myndigheder mulighed for at have direkte kontrol eller henstillingsbeføjelser over de makroprudentielle instrumenter, der er valgt i henhold til denne henstilling.

Henstilling C — politisk strategi

Det henstilles, at de makroprudentielle myndigheder:

1) definerer en politisk strategi, som

- a) kæder det endelige mål for den makroprudentielle politik sammen med delmålene og de makroprudentielle instrumenter, som er under deres direkte kontrol eller henstillingsbeføjelser
- b) skaber en solid ramme for anvendelsen af instrumenter under deres direkte kontrol eller henstillingsbeføjelser med henblik på forfølgelsen af det endelige mål og delmålene for den makroprudentielle politik. Heri bør

indgå passende indikatorer, der kan anvendes til overvågningen af nye systemiske risici, der opstår, og som vejledning ved beslutninger om anvendelse, deaktivering eller kalibrering af makroprudentielle instrumenter, der varierer gennem tiden, samt en passende mekanisme til koordinering af samarbejdet med relevante myndigheder på nationalt plan

c) fremmer den makroprudentielle politiks gennemsigtighed og ansvarlighed

2) foretager yderligere analyser på grundlag af den praktiske anvendelse af makroprudentielle instrumenter med henblik på at styrke den makroprudentielle politiske strategi. Analyserne bør omfatte:

a) instrumenter, der ikke er fastlagt i EU-lovgivningen, f.eks. krav med hensyn til belåning i forhold til værdi og belåning i forhold til indkomst, og instrumenter med henblik på at forebygge eller begrænse uforholdsmæssig stor løbetidsmismatch og markedsillikviditet

b) instrumenters transmissionsmekanisme samt identifikation af indikatorer, der kan danne grundlag for beslutninger om deres anvendelse, deaktivering eller kalibrering

3) med forbehold af relevante bestemmelser i EU-lovgivningen underretter ESRB før anvendelsen af makroprudentielle instrumenter på nationalt plan, såfremt der kan forventes betydelige grænseoverskridende virkninger på andre medlemsstater eller det indre marked.

Henstilling D — periodisk evaluering af delmål og instrumenter

Det henstilles, at de makroprudentielle myndigheder:

1) periodisk vurderer, om de delmål, der er defineret i overensstemmelse med henstilling A, er hensigtsmæssige i lyset af den erfaring, der er opnået med anvendelsen af den makroprudentielle politiske ramme, den strukturelle udvikling i det finansielle system og nye former for systemisk risici, der er fremkommet

2) periodisk vurderer resultaterne og effektiviteten af de makroprudentielle instrumenter, der er valgt i overensstemmelse med henstilling B, med hensyn til at nå den makroprudentielle politiks endelige mål og delmål

3) justerer delmålene, såfremt analysen i henhold til stk. 1 berettiger hertil, når det er nødvendigt, og navnlig såfremt der opstår nye risici for den finansielle stabilitet, som ikke kan imødegås i tilstrækkelig grad inden for den eksisterende ramme

4) informerer den relevante myndighed i deres medlemsstat, således at den relevante lovramme kan opstilles, såfremt det anses for nødvendigt med nye makroprudentielle instrumenter

- 5) aflægger rapport til ESRB om eventuelle ændringer i delmålene og de makroprudentielle instrumenter, som er under deres direkte kontrol eller henstillingsbeføjelser, og den analyse, der ligger til grund for ændringen.

Henstilling E — det indre marked og EU-lovgivningen

Det henstilles, at Kommissionen inden for rammerne af kommende revisioner af EU-lovgivning

- 1) tager hensyn til behovet for at indføre et sammenhængende sæt af makroprudentielle instrumenter, der påvirker det finansielle system, herunder alle former for finansielle formidlere, markeder, produkter og markedsinfrastrukturer
- 2) sikrer, at de mekanismer, der vedtages, giver EU-institutionerne og medlemsstaterne mulighed for at interagere effektivt og skabe tilstrækkelig fleksibilitet for de makroprudentielle myndigheder med henblik på at aktivere disse makroprudentielle instrumenter, når det er nødvendigt, samtidig med at det indre marked bevares.

AFSNIT 2

GENNEMFØRELSE

1. Fortolkning

1. I denne henstilling gælder følgende definitioner:

- a) »finansielt system«: finansielt system som defineret i forordning (EU) nr. 1092/2010
- b) »makroprudentiel myndighed«: nationale makroprudentielle myndigheder med de mål, ordninger, beføjelser, ansvarlighedskrav og andre karakteristika, som er anført i henstilling ESRB/2011/3
- c) »direkte kontrol«: faktisk og effektiv kapacitet til — hvor dette er nødvendigt for at opnå et endeligt mål eller delmål — at pålægge de finansielle institutioner, som hører under den tilsvarende makroprudentielle myndigheds arbejdsområde, makroprudentielle instrumenter samt ændre disse
- d) »henstillingsbeføjelser«: kapacitet til ved brug af henstillinger at vejlede om anvendelsen af makroprudentielle instrumenter, hvor dette er nødvendigt for at nå et endeligt mål eller delmål
- e) »strukturel dimension af systemisk risiko«: fordelingen af risici i den finansielle sektor
- f) »cyklisk dimension af systemisk risiko«: ændringer i systemisk risiko over tid, der opstår som følge af finansielle institutioners tendens til at påtage sig uforholdsmæssig store risici under højkonjunktur og blive uforholdsmæssig risikoaverse under lavkonjunktur
- g) »instrumentets mulighed for at skabe resultat«: i hvor høj grad instrumentet kan imødegå markedssvigt og nå de endelige mål og delmålene
- h) »instrumentets effektivitet«: instrumentets potentiale til at nå de endelige mål og delmålene med mindst mulige omkostninger.

2. Bilaget udgør en integreret del af denne henstilling. I tilfælde af modstrid mellem hovedteksten og bilaget har hovedteksten forrang.

2. Kriterier for gennemførelse

1. Følgende kriterier gælder for gennemførelsen af denne henstilling:
 - a) Regularbitrage bør undgås.
 - b) Der bør tages behørigt hensyn til proportionalitetsprincippet ved gennemførelsen, hvad angår den forskellige systemiske betydning af de finansielle institutioner og de forskellige institutionelle systemer og under hensyntagen til formålet med og indholdet af hver enkelt henstilling.
2. Adressaterne anmodes om at informere om de foranstaltninger, som de har truffet på baggrund af denne henstilling, eller i givet fald at begrunde undladelsen af at træffe foranstaltninger. Rapporterne bør som minimum indeholde:
 - c) oplysninger om indhold og tidsplan for de trufne foranstaltninger
 - d) en vurdering af de trufne foranstaltningers funktion set i lyset af målene med denne henstilling
 - e) en detaljeret begrundelse for undladelse af at træffe foranstaltninger eller fravigelse fra denne henstilling, herunder forsinkelser.

3. Bilaget til denne henstilling indeholder yderligere oplysninger om de enkelte foreslåede delmåls karakteristika og særlige egenskaber samt en vejledende liste over makroprudentielle instrumenter, der kan anvendes til at forfølge delmål. Bilaget kan vejlede adressaterne i udvælgelsen af makroprudentielle instrumenter og i udarbejdelsen af den politiske strategi for anvendelsen af disse.

3. Tidsfrister for opfølgning

1. Adressaterne anmodes om at informere om de foranstaltninger, som de har truffet på baggrund af denne henstilling, eller i givet fald at begrunde undladelsen af at træffe foranstaltninger, som angivet i det følgende:
 - a) Henstilling A og B — senest 31. december 2014 anmodes adressaterne om at forelægge ESRB, Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) og Rådet en rapport, hvori der redegøres for de foranstaltninger, der er truffet for at efterkomme henstilling A og B. Medlemsstaterne kan aflægge rapport om de foranstaltninger, der er truffet vedrørende henstilling B, via deres makroprudentielle myndigheder.
 - b) Henstilling C — senest 31. december 2015 anmodes makroprudentielle myndigheder om at forelægge ESRB, EBA og Rådet en rapport, hvori der gøres rede for de foranstaltninger, der er truffet for at efterkomme henstilling C, stk. 1. Henstilling C, stk. 2 og 3, kræver ikke en specifik tidsfrist for rapportering. Oplysninger, som forelægges ESRB af makroprudentielle myndigheder ifølge henstilling C, stk. 3, bør stilles til rådighed inden for en rimelig frist.

- c) Henstilling D — henstilling D kræver ikke en generel tidsfrist for rapportering. Hvis der er en ændring i de delmål og instrumenter, som er under de makroprudentielle myndigheders direkte kontrol eller henstillingsbeføjelser, anmodes de om i god tid at forelægge ESRB en rapport herom i overensstemmelse med henstilling D, stk. 5.
- d) Henstilling E — henstilling E kræver ikke en specifik tidsfrist for rapportering. Kommissionen forelægger ESRB en halvårlig rapport om, hvordan makroprudentielle politiske mål inddrages i forberedelsen af finansiel lovgivning. Den første rapport bør forelægges senest 31. december 2014.
2. Det Almindelige Råd kan forlænge de tidsfrister, der er angivet i det ovenstående, såfremt det er nødvendigt med lovgivningsinitiativer for at efterkomme en eller flere henstillinger.
- 4. Overvågning og vurdering**
1. ESRB's sekretariat:
- a) bistår adressaterne, herunder ved at fremme en koordineret rapportering, udarbejde relevante skemaer og om nødvendigt ved at give en detaljeret beskrivelse af modaliteterne og tidsfristerne for opfølgning
- b) kontrollerer adressaternes opfølgning, herunder ved at bistå dem på anmodning, og aflægger rapport om opfølgningen til Det Almindelige Råd via Styringskomitéen.

2. Det Almindelige Råd vurderer de foranstaltninger og begrundelser, som adressaterne har rapporteret om, og afgør, i givet fald, om denne henstilling ikke er blevet fulgt, og om adressaterne ikke har givet en tilfredsstillende begrundelse for deres undladelse af at træffe foranstaltninger.

AFSNIT 3

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

1. ESRB's vejledning om anvendelsen af de makroprudentielle instrumenter

ESRB kan vejlede de makroprudentielle myndigheder om den bedste måde at gennemføre og anvende makroprudentielle instrumenter på ved brug af henstillinger i medfør af artikel 16 i forordning (EU) nr. 1092/2010. Vejledningen kan omfatte indikatorer for anvendelsen af makroprudentielle instrumenter.

2. Fremtidig reform af de makroprudentielle redskaber

ESRB kan overveje en fremtidig udvidelse af det vejledende sæt af makroprudentielle instrumenter, der er indeholdt i denne henstilling, ved brug af en henstilling i medfør af artikel 16 i forordning (EU) nr. 1092/2010.

Udfærdiget i Frankfurt am Main, den 4. april 2013.

Mario DRAGHI
Formand for ESRB

BILAG TIL HENSTILLING OM DELMÅL OG INSTRUMENTER FOR DEN MAKROPRUDENTIELLE POLITIK

1. Indledning

I de fleste EU-lande er der oprettet, eller er der ved at blive oprettet, makroprudentielle myndigheder. Det næste skridt i retning af at gennemføre den makroprudentielle politik består i at udvælge en række effektive makroprudentielle instrumenter, som kan forhindre eller reducere systemiske risici i det finansielle system som helhed. I dette bilag præsenteres en ramme for denne udvælgelse.

I ESRB's henstilling om de nationale myndigheders makroprudentielle mandat ⁽¹⁾ omtales identificeringen af politiske delmål som »operationelle specifikationer af det endelige mål«. Identificeringen af delmål gør den makroprudentielle politik mere gennemførlig, gennemsigtig og ansvarlig og giver et økonomisk grundlag for udvælgelsen af instrumenter. De rammer, som præsenteres i dette bilag, er derfor baseret på et sæt allerede identificerede, brede delmål. Der gives en detaljeret beskrivelse af, hvordan vejledende instrumenter kan bidrage til at nå disse delmål, og hvilke indikatorer der kan signalere, at det er nødvendigt at aktivere eller deaktivere dem. Der er også oplysninger om de enkelte instrumenters retsgrundlag. Kommende EU-lovgivning forventes at give et fælles retsgrundlag for nogle af instrumenterne.

Når de anvender rammerne, bør de makroprudentielle myndigheder tage udgangspunkt i risiciene for den finansielle stabilitet på nationalt plan. Disse risici kan være forskellige fra land til land på grund af de forskellige finansielle systemer og finansielle cyklusser inden for EU. Derfor – og fordi udviklingen af den makroprudentielle politik befinder sig på et tidligt stadium – vil de enkelte medlemsstater måske vælge forskellige instrumenter. Samtidig betyder de stærkt integrerede finansielle markeder i EU også, at en koordineret tilgang er nødvendig. Koordinering kan gøre den makroprudentielle politik mere effektiv og skabe flere resultater, fordi mulighederne for arbitrage og lækage begrænses. Koordinering er også meget vigtig for internaliseringen af positive og negative afsmittende effekter på de finansielle systemer og økonomierne i andre medlemsstater og for beskyttelsen af det indre markeds funktion. Selv om der med tiden kan forventes yderligere konvergens i den makroprudentielle værktøjskasse på EU-plan, må anvendelsen af værktøjerne nødvendigvis tilpasses til divergerende finansielle cyklusser og uensartede risici.

Bilaget indeholder følgende afsnit:

- I afsnit 2 identificeres delmålene for den makroprudentielle politik, og de kædes sammen med de underliggende markedssvigt, som anses for at være relevante for den makroprudentielle politik.
- Afsnit 3 indeholder forslag til udvælgelseskriterier for makroprudentielle instrumenter, og der gives en oversigt over delmål og vejledende makroprudentielle instrumenter.
- I tillæg 1 gives en analyse af de enkelte makroprudentielle instrumenter, og i tillæg 2 drøftes makroprudentielle elementer på forsikringsområdet.

2. Identificering af delmål

I ESRB's henstilling om de nationale myndigheders makroprudentielle mandat anmodes medlemsstaterne om at »præcisere, at det endelige mål med den makroprudentielle politik er at bidrage til at sikre hele det finansielle systems stabilitet, herunder ved at styrke det finansielle systems modstandsdygtighed og mindske opbygningen af systemiske risici, for herved at sikre, at den finansielle sektor yder et holdbart bidrag til den økonomiske vækst.«

I den relevante faglitteratur tales der om to dimensioner af systemisk risiko: strukturel og cyklisk. Den **strukturelle dimension** vedrører fordelingen af risiko i hele det finansielle system. Den **cykliske dimension** er relateret til bankernes tilbøjelighed til at påtage sig uforholdsmæssige store risici i opgangstider og blive uforholdsmæssigt risikoaverse i nedgangstider. Det er nyttigt at tage højde for den strukturelle og den cykliske dimension med henblik på at identificere de faktorer, der driver den systemiske risiko, og udvælge de dertil svarende instrumenter, men det er svært at skelne helt klart mellem de to dimensioner, fordi de er tæt forbundet med hinanden.

Med fastsættelsen af delmål på baggrund af specifikke markedssvigt, der er dokumenteret i faglitteraturen, kan der foretages en tydeligere inddeling af makroprudentielle instrumenter, sikres et økonomisk fundament for kalibreringen og anvendelsen af instrumenterne, ligesom de makroprudentielle myndigheders ansvarlighed øges. I praksis er de makroprudentielle instrumenter ofte allerede forbundet til delmål. Eksempelvis sigter den kontracykliske buffer mod at reducere systemisk risiko, som skyldes uforholdsmæssig stor udlånsvækst. For at give et samlet overblik over delmålene anvender dette bilag faglitteraturen til at identificere de markedssvigt, der er relevante for den makroprudentielle politik, og knytter dem derefter sammen med de enkelte mål (se tabel 1) ⁽²⁾.

⁽¹⁾ ESRB/2011/03, http://www.esrb.europa.eu/pub/pdf/recommendations/2011/ESRB_2011_3.da.pdf

⁽²⁾ Litteraturen er alt for omfattende til at blive opsummeret her. Se f.eks. Brunnermeier, M., Crockett, A., Goodhart, C., Persaud, A. og Shin, H. (2009), »The Fundamental Principles of Financial Regulation«, *Geneva Report on the World Economy* 11, ICBM, Genève og CEPR, London; Gorton, G. og He, P. (2008), »Bank Credit Cycles«, *Review of Economic Studies* 75(4), s. 1181-1214, Blackwell Publishing; Bank of England (2009), »The Role of Macro-prudential Policy«, A Discussion Paper; Bank of England (2011), »Instruments of macro-prudential policy«, A Discussion Paper; Hellwig, M. (1995), »Systemic aspects of risk management in banking and finance«, *Schweizerische Zeitschrift für Volkswirtschaft und Statistik*, 131, s. 723-737; Acharya, V.V. (2009), »Theory of Systemic Risk and Design of Prudential Bank Regulation«, *Journal of Financial Stability*, 5(3), s. 224-255; Hanson, S., Kashyap, A. og Stein, J. (2011), »A Macro-prudential Approach to Financial Regulation«, *Journal of Economic Perspectives* 25, s. 3-28; Longworth, D. (2011), »A Survey of Macro-prudential Policy Issues«, Mimeo, Carleton University.

Det første delmål er at reducere og forebygge **uforholdsmæssig stor udlånsvækst og gearing**. Uforholdsmæssig stor udlånsvækst er blevet identificeret som en af de primære årsager til finansielle kriser, og gearing har en forstærkende effekt. Gearingens store betydning illustreres af forskellen mellem effekten, da it-boblen – der primært var aktiefinansieret – brast, og effekten, da realkreditboblen, der skyldtes kreditbaserede subprime-lån – brast. Der kan i denne sammenhæng skelnes mellem gearing *inden for* det finansielle system og gearing *mellem* finansielle institutioner og låntagere i realøkonomien (dvs. ved at modregne interne fordringer i det finansielle system). Den makroprudentielle politik kan begrænse uforholdsmæssig stor risikotagning under højkonjunktur ved at stramme kapitalkravene og kravene til sikkerhedsstillelse. De buffere, der skabes under højkonjunktur, kan bruges under lavkonjunktur til at dække tab og herved mindske behovet for nedgearing, forhindre stormløb på bankerne («bank run») samt understøtte långivning til at opretholde økonomisk vækst.

Tabel 1

Delmål for den makroprudentielle politik og relaterede markedssvigt

Delmål	Underliggende markedssvigt
Reducere og forebygge uforholdsmæssig stor udlånsvækst og gearing	Eksternaliteter af en kreditklemme: en pludselig stramning af vilkårene for at opnå et lån, som fører til færre kreditmuligheder for den ikke-finansielle sektor. Endogen risikotagning: incitamenter, som under en højkonjunktur tilskynder til for stor risikotagning og for bankernes vedkommende til dårligere udlånsvilkår. Forklaringer på dette er bl.a. signalering af kompetence, pres fra markedet til at øge afkastet eller strategisk interaktion mellem institutionerne. Risikoillusion: kollektiv undervurdering af risiko, fordi man kun husker kort tid tilbage, og finansielle kriser forekommer sjældent. Stormløb på banker: Engros- eller detailfinansiering trækkes ud i tilfælde af faktisk eller opfattet insolvens. Eksternaliteter af indbyrdes forbundethed: smittevirkninger på grund af usikkerhed om begivenheder i en institution eller på et marked.
Reducere og forebygge uforholdsmæssig stor løbetidsmismatch og markedssilikviditet	Eksternaliteter af brandudsalg: opstår på grund af tvangssalg af aktiver som følge af for store mismatch mellem aktiver og passiver. Dette kan føre til en likviditetsspiral, hvor faldende aktivpriser fører til yderligere salg, nedgearing og afsmitning på finansielle institutioner med tilsvarende aktivklasser. Stormløb på banker Markedernes illikviditet: manglende likviditet på interbank- og kapitalmarkederne som følge af en generel mangel på tillid eller meget pessimistiske forventninger.
Begrænse direkte og indirekte eksponerings-koncentrationer	Eksternaliteter af indbyrdes forbundethed Eksternaliteter af brandudsalg: opstår (her) som følge af tvangssalg af aktiver til en forvrænget pris på grund af fordelingen af eksponeringer inden for det finansielle system.
Begrænse den systemiske effekt af uoverensstemmende incitamenter med henblik på at reducere moral hazard	Moral hazard og »too big to fail«: uforholdsmæssig stor risikotagning på grund af forventninger om redning som følge af den enkelte institutions opfattede systemiske relevans.
Styrke de finansielle infrastrukturens modstandsdygtighed	Eksternaliteter af indbyrdes forbundethed Eksternaliteter af brandudsalg Risikoillusion Ufuldstændige kontrakter: kompensationsstrukturer, der tilskynder til risikobetonet adfærd.

Det andet delmål vedrører uforholdsmæssig stor **løbetidsmismatch**, dvs. i hvor stort omfang langfristede aktiver er finansieret med kortfristede passiver. Erfaringer viser, at kreditlejningskriser falder sammen med en øget anvendelse af kortfristede finansiering. Herved øges risiciene for den finansielle stabilitet på grund af større illikviditet, brandudsalg og afsmitning. Fokus for dette delmål er på **markedslikviditeten** af aktiver og anvendelse af kortfristede midler, samt informationsasymmetri, der kan kæde finansieringsproblemer sammen med aktivpriser. For at løse problemerne med løbetidsmismatch kan den makroprudentielle politik kræve, at bankerne finansierer deres illikvide aktiver med stabil finansiering, og at de har beholdninger af likvide aktiver af høj kvalitet, som kan sikre refinansieringen af kortfristede finansiering. Disse tiltag har til formål at beskytte bankerne mod markedernes illikviditet og det dermed forbundne pres fra brandudsalg samt mod indskyderes og andre finansielle institutioners stormløb.

Det tredje delmål er at begrænse **direkte og indirekte eksponeringskoncentrationer** under hensyntagen til, hvor stor risiko de indebærer. Direkte koncentrationsrisiko opstår som følge af store eksponeringer over for den ikke-finansielle sektor (f.eks. boligmarked, stater) samt mellem finansielle sektorer og/eller finansielle enheder. Indirekte eksponeringer opstår desuden inden for systemet som følge af finansielle institutioners indbyrdes forbundethed og smittevirkningerne af fælles eksponeringer. En begrænsning af store eksponeringer kan opnås ved at fastsætte grænser for specifikke finansielle sektorer og (grupper af) modparter eller ved at indføre »circuit-breakers«, som f.eks. centrale modparter (CCP), der hjælper med at begrænse en eventuel dominoeffekt (f.eks. smittevirkninger og brandudsalg) som følge af en uventet misligholdelse eller fælles eksponeringer på tværs af finansielle institutioner.

Det fjerde delmål tager sigte på at begrænse **den systemiske effekt af uoverensstemmende incitamenter med henblik på at nedbringe moral hazard**. Dette indebærer, at systemisk vigtige institutioner skal gøres mere robuste, samtidig med at de negative effekter af en implicit statsgaranti skal udlignes. Pålidelige ordninger for velordnet afvikling og likvidation er også afgørende for at imødegå moral hazard. Endelig kan andre tiltag anvendes, som f.eks. at bede markedsdeltagerne om at »risikere deres eget skind« eller tiltag vedrørende aflønning af ledelsen.

Det femte delmål er at styrke **de finansielle infrastrukturens modstandsdygtighed**. Dette kan primært opnås på to måder: ved at imødegå eksternaliteter inden for det finansielle systems infrastruktur⁽¹⁾ og ved at korrigere de moral hazard-effekter, der kan opstå på grund af den institutionelle opbygning. Det kan dreje sig om retssystemer, kreditvurderingsbureauer, indskydergarantiordninger og markedspraksis.

3. Udvalget af makroprudentielle instrumenter

Når delmålene for den makroprudentielle politik er fastlagt, er det næste skridt at vælge instrumenter, der kan anvendes til at forfølge disse mål. Instrumenterne bør vælges ud fra kriterierne **resultater og effektivitet** i forhold til delmål og endemål.

Resultater drejer sig om, i hvor høj grad instrumenterne kan imødegå markedssvigt og nå delmål og endemål. For hvert delmål skal der bruges mindst et instrument, som kan give resultater (»Tinbergen-reglen«). I praksis kan det være berettiget at bruge flere instrumenter, der supplerer hinanden, især hvis dette svækker virkningen af regelarbitrage og usikkerhed med hensyn til transmissionsmekanismen.

I denne henseende er det relevant at overveje, hvordan **koordinering** kan bruges til at undgå politisk arbitrage: Nogle instrumenter giver resultater, når de bruges på landeplan (f.eks. grænser for belåning i forhold til værdi eller indkomst), mens andre kræver anvendelse på EU-plan eller højere (f.eks. margin- og haircutkrav og krav om CCP-clearing). Selv om de fleste instrumenter vil have nogle positive virkninger, når de anvendes på landeplan, vil en koordinering i EU imidlertid være en fordel. Koordinering er ikke kun vigtig, fordi instrumenterne giver bedre resultater, men også fordi en positiv og negativ afsmitning på andre medlemsstaters finansielle systemer internaliseres, og det indre markeds funktion beskyttes.

Effektivitet drejer sig om at nå målene med færrest mulige omkostninger. Et centralt punkt er afvejningen mellem modstandsdygtighed og vækst, da det ikke er uden omkostninger at øge modstandsdygtigheden. Dette betyder, at instrumenter, der støtter en langsigtet vækst, samtidig med at de holder den systemiske risiko nede, og instrumenter, der har en mindre indvirkning på andre politiske instrumenter, er at foretrække.

Tabel 2 indeholder en liste over vejledende makroprudentielle instrumenter i forhold til delmålene⁽²⁾. Ud over instrumenterne i tabel 2 kan medlemsstaterne eventuelt vælge instrumenter, som er bedst egnede til at imødegå specifikke risici for den finansielle stabilitet på nationalt plan. Endvidere bør rammerne for mål og instrumenter evalueres med mellemrum, og de bør afspejle den voksende viden om makroprudentiel politik samt nye kilder til systemisk risiko, som opstår.

⁽¹⁾ Centralbankernes overvågningsrolle anses normalt for en integrerende del af deres funktion med hensyn til at sikre finansiell stabilitet. Uanset de institutionelle rammer bør den makroprudentielle myndighed arbejde tæt sammen med den myndighed, der har ansvar for infrastrukturen overvågningen, om at nå dette delmål.

⁽²⁾ Instrumenterne er taget fra en »lang liste« over alle potentielle instrumenter ud fra en »top-down« gabanalyse og spørgeskemaundersøgelser blandt medlemmer af ESRB's »Instrument Working Group« i henhold til ovennævnte udvælgelseskriterier.

Tabel 2

Delmål og vejledende makroprudentielle instrumenter**1. Reducere og forebygge uforholdsmæssig stor udlånsvækst og gearing**

- Kontracyklisk kapitalbuffer
- Sektorspecifikke kapitalkrav (herunder inden for det finansielle system)
- Makroprudentiel gearingsgrad
- Krav med hensyn til belåning i forhold til værdi (»loan-to-value«, LTV)
- Krav med hensyn til belåning/gæld i forhold til indkomst (»loan-to-income«, LTI)

2. Reducere og forebygge uforholdsmæssig stor løbetidsmismatch og markedstillikviditet

- Makroprudentiel justering af likviditetsgrad (f.eks. likviditetsdækningsgrad)
- Makroprudentielle begrænsninger på finansieringskilder (f.eks. »net stable funding ratio«)
- Makroprudentiel uvægtet grænse for mindre stabil finansiering (f.eks. forholdet mellem udlån og indlån, »loan-to-deposit ratio«)
- Margin- og haircutkrav

3. Begrænse direkte og indirekte eksponeringskoncentrationer

- Restriktioner på store eksponeringer
- Krav om CCP-clearing

4. Begrænse den systemiske effekt af uoverensstemmende incitamenter med henblik på at reducere moral hazard

- Ekstra kapitalkrav for SIF'er

5. Styrke de finansielle infrastrukturens modstandsdygtighed

- Margin- og haircutkrav på CCP-clearing
- Øget oplysning
- Strukturel systemisk risikobuffer

Fordi makroprudentielle instrumenter kun har været anvendt i begrænset udstrækning, er det vanskeligt at foretage en holdbar kvantitativ analyse af deres **resultater og effektivitet**. Alt i alt er der kun begrænset dokumentation af erfaringer på nationalt plan. Analysen af transmissionen og den praktiske anvendelse af instrumenterne, som er indeholdt i tillæg 1, tyder dog på, at der findes mere viden om nogle instrumenter (f.eks. kapitalbaserede instrumenter, grænser for store eksponeringer, LTV-/LTI-grænser) end andre (f.eks. margin- og haircutkrav, krav om CCP-clearing). De forskellige transmissionskanaler og instrumenternes anvendelsesområde giver flere muligheder for, at de kan supplere hinanden (**komplementaritet**). Eksempelvis kan kapitalbaserede instrumenter (der påvirker aktivpriser) og LTV/LTI-grænser (der begrænser mængden af finansielle tjenester) bruges sideløbende til at begrænse uforholdsmæssig stor udlånsvækst. Restriktioner på store eksponeringer og krav om CCP-clearing kan også anvendes samtidigt, da begge instrumenter har til formål at begrænse modpartsrisikoen i forskellige typer af transaktioner. Ud over de instrumenter, der er anført i tabel 2, bør makroprudentielle myndigheder inddrages i udformningen og gennemførelsen af genopretnings- og afviklingsplaner samt indskydergarantiordninger, da de har konsekvenser for det finansielle systems funktion. Selv om nogle af de konkrete værktøjer, der indgår i tabel 2, er udformet med tanke på banksektoren, kan de også anvendes på andre sektorer. Tillæg 2 behandler den makroprudentielle politiks potentielle rolle på forsikringsområdet.

Hvad angår retsgrundlaget for instrumenterne, forventes den kommende kapitalkravsforordning og det kommende kapitalkravsdirektiv (CRR/CRD IV) for banker og større investeringsselskaber at give mulighed for fleksibilitet til under visse omstændigheder at stramme kalibreringen af nogle af instrumenterne i tabel 2. Dette er i tråd med

ESRB's brev om principperne for makroprudentielle politikker i EU's lovgivning om banksektoren ⁽¹⁾. Instrumenter, som ikke er fastlagt i EU-lovgivningen ⁽²⁾, kan implementeres på nationalt plan, hvis de har et egnet retsgrundlag ⁽³⁾. At der ikke findes detaljerede regler på EU-plan, betyder dog ikke, at medlemsstaterne har den fulde frihed til at indføre nationale regler, da visse EU-retlige principper, eksempelvis forbuddet mod begrænsninger af de frie kapitalbevægelser, kan sætte grænser for de nationale skønseføjelser.

Tillæg 1

Makroprudentielle instrumenter analyseret af ESRB

I dette tillæg sammenfattes den indsigt i de makroprudentielle instrumenter, der er opnået gennem ESRB's analyse, opdelt i forhold til delmålene. Der gives et overblik over, hvordan hvert enkelt instrument defineres, hvordan det fungerer (dvs. hvad vi ved om transmissionsmekanismen), hvilke typer indikatorer der, sammen med ekspertbedømmelser, kan danne grundlag for en beslutning om at aktivere eller deaktivere instrumentet, og hvordan det kan supplere andre instrumenter. Mens der allerede er foretaget grundige begrebsmæssige analyser vedrørende flere af instrumenterne, er der for de flestes vedkommende kun gjort begrænset erfaring med anvendelsen i EU (selv om nogle af instrumenterne er blevet anvendt tidligere, f.eks. LTV/LTI-grænser). Det er meget vigtigt, at der foretages flere analyser af deres potentielle virkning, indikatorer og muligheder for komplementaritet.

1. Reducere og forebygge uforholdsmæssig stor udlånsvækst og gearing

Kontracyklisk kapitalbuffer

Den kontracykliske kapitalbuffer er en ekstra buffer oven i kapitalbevaringsbufferen. Det ekstra kapitalkrav kan forhøjes eller reduceres på kontracyklisk vis, så det følger udsving i den systemiske risiko gennem tiden, især udsving drevet af kredityklussen. Formålet med den kontracykliske kapitalbuffer er at beskytte banksystemet mod potentielle tab, når en uforholdsmæssig stor udlånsvækst er forbundet med øget risiko i hele systemet. Instrumentet har en direkte effekt på modstandsdygtigheden. Der vil blive opbygget kapitalbuffer i perioder, hvor risiciene i systemet vokser, og de kan bruges, når disse risici aftager.

En mulig indirekte virkning er, at den kontracykliske kapitalbuffer kan være med til at modvirke den ekspansive fase af kredityklussen ved at mindske kreditudbuddet eller øge kreditomkostningerne. Kreditudbuddet kan mindskes, hvis bankerne øger kapitalprocenten ved at reducere risikovægtede aktiver. Kreditomkostningerne kan stige som følge af højere samlede kapitalomkostninger, som bankerne overvælter på kunderne via højere udlånsrenter. Begge transmissionskanaler kan bidrage til et fald i kreditmængden, som derefter kan bidrage til at undgå, at der opbygges systemisk risiko. På samme måde kan det, når bufferen frigives, mindske risikoen for, at kreditudbuddet begrænses af tilsynsmæssige kapitalkrav, når kredityklussen vender. Der er større usikkerhed om den indirekte end den direkte virkning, og det er nødvendigt at undersøge spørgsmålet nærmere. At udlånsvæksten kan blive dæmpet under kredityklussens opgang, bør ses som en potentiel positiv bivirkning og ikke som et formål med den kontracykliske kapitalbuffer.

Når de politiske beslutningstagere definerer den kontracykliske kapitalbuffer, kan de se på, hvor meget forholdet mellem långivning og BNP afviger fra den langsigtede trend, og tage dette i betragtning sammen med andre relevante indikatorer. Hidtil har den empiriske diskussion fortrinsvis fokuseret på gabet vedrørende forholdet mellem långivning og BNP. Dette gab repræsenterer afvigelsen i forholdet mellem långivning og BNP fra den langsigtede trend, hvor et positivt gab anses for at være udtryk for en uforholdsmæssig stor kreditvækst. Studier på tværs af landene, som er foretaget af Den Internationale Betalingsbank, viser tydeligt, at dette gab gennem tiden har været et pålideligt signal om finansielle kriser. Samtidig viser erfaringer på nationalt plan, at det ikke altid har givet det rigtige signal til at aktivere bufferen eller været et pålideligt signal til, at tiden var inde til at frigive bufferen. Der er oprettet en ekspertgruppe i ESRB-regi, som skal komme med yderligere vejledning i forbindelse med bufferen, bl.a. ved at foretage yderligere analyser på tværs af landene af andre mulige indikatorer for EU-landene.

Den kontracykliske kapitalbuffer indgår i udkastet til CRD IV og skal således gennemføres i national ret. Forslaget til ordningen med kontracyklisk kapitalbuffer giver makroprudentielle myndigheder fleksibilitet i forbindelse med fastsættelsen af bufferen ifølge visse principper og vejledning om indikatorer ⁽⁴⁾ samt indfører en vis gensidighed i denne forbindelse.

⁽¹⁾ ESRB, Principles for macro-prudential policies in EU legislation on the banking sector, 2. april 2012, <http://www.esrb.europa.eu/news/pr/2012/html/pr120402.en.html>

⁽²⁾ Instrumenter, som er omfattet af EU-lovgivningen, men ikke nævnt i tabel 2 (f.eks. forbud mod short selling).

⁽³⁾ ESRB's opgørelse over instrumenter, der ikke er omfattet af EU-retten, viser, at **LTV-grænser** findes i de nationale prudentielle rammer i 16 medlemsstater, men kun syv af disse kan anvende dem til makroprudentielle formål. **LTI-grænser** findes i 12 medlemsstaters nationale prudentielle rammer, men kun to af dem kan anvende dem til makroprudentielle formål. En **uvægtet likviditetsgrad** findes i tre medlemsstaters nationale prudentielle rammer og kan også anvendes til makroprudentielle formål. **Genopretnings- og afviklingsordninger-planer** findes i de nationale prudentielle rammer i 11 medlemsstater, og otte af disse kan anvende dem til makroprudentielle formål. I seks medlemsstater er der taget skridt til gennemførelsen af en sådan ordning. I fire af disse lande forventes genopretnings- eller afviklingsplanerne også at kunne anvendes til makroprudentielle formål.

⁽⁴⁾ Princippet om »begrænsede skønseføjelser« indebærer vejledning fra ESRB, opstilling af et benchmark i forhold til en makrovariabel, kommunikation og gennemsigthed.

Sektorspecifikke kapitalkrav (herunder krav til eksponeringer inden for det finansielle system)

Samlede kapitalkrav som den kontracykliske kapitalbuffer kan være et forholdsvis sløvt instrument til at dæmpe overdreven optimisme i bestemte sektorer. I disse tilfælde kan sektorspecifikke kapitalkrav ⁽¹⁾ være et mere målrettet værktøj, hvis den systemiske risiko ikke inddæmmes tilstrækkeligt med mikroprudentielle krav. De kan anvendes ved at a) skalere mikroprudentielle kapitalkrav knyttet til en bestemt sektor eller aktivklasse med en multiplikator eller b) lægge et ekstra kapitalkrav eller tillæg på en banks risikovægtede eksponeringer over for en bestemt sektor eller aktivklasse. Der kan også fastsættes minimumsgrænser for risikovægte.

Transmissionsmekanismen svarer til den kontracykliske kapitalbuffer, men med to forskelle. For det første ændrer øgede kapitalkrav for en bestemt sektor de relative priser, hvorved långivningen (udlånsvæksten) til den relevante sektor reduceres, da de relative marginale finansieringsomkostninger typisk vil stige for denne sektor. For det andet vil bankerne måske være mere tilbøjelige til at mindske eksponeringen end til at rejse egenkapital, hvis en sektor er blevet udpeget som særlig risikofyldt.

Dette instrument bør tages i brug, når der observeres en opbygning af systemisk risiko inden for en bestemt sektor eller aktivklasse. En potentiel indikator for en sådan opbygning kunne være sektoropdelte långivningsdata, der kan beregnes som sektorspecifikke gab i forholdet mellem udlån og BNP. Andre data, f.eks. om mængden af realkredit eller priser på fast ejendom inden for ejendomssektoren, kan også signalere opbygning af risiko og derfor være vigtige supplerende indikatorer.

Udkastet til kapitalkravsdirektivet giver mulighed for at justere kapitalkravene i forbindelse med bolig- og erhvervssejendomme samt i forbindelse med interne eksponeringer i det finansielle system af makroprudentielle hensyn eller af hensyn til systemisk risiko. Dette gøres i henhold til en procedure på EU-plan.

Makroprudentiel gearingsgrad

Gearingsgraden defineres som forholdet mellem en banks egenkapital og dens samlede (ikke-risikostjusterede) aktiver. Af makroprudentielle hensyn kan der indføres et krav til gearingsgrad for alle banker i form af et tillægskrav og eventuelt således, at det varierer gennem tiden. Hvis der anvendes makroprudentielle risikovægtede kapitalkrav, som varierer gennem tiden, kan kravet til gearingsgrad ligeledes ændres over tid, så dets stopklodsfunktion bevares. Som makroprudentielt instrument har kravet om gearingsgrad den fordel, at det er forholdsvis simpelt og gennemsigtigt.

Transmissionsmekanismen for kravet til gearingsgrad svarer til mekanismen for risikovægtede kapitalkrav. Hvis gearingsgraden er mere restriktiv end risikovægtede krav, kan bankerne rejse egenkapital, tilbageholde overskud eller reducere aktiver for at overholde de større krav ⁽²⁾. Prisen på lån vil sandsynligvis stige, og omfanget af långivningen kan falde ⁽³⁾.

Gearingsgraden anses nogle gange for at være en indikator for systemisk risiko. Det fremgik da også af et studie foretaget af Baselkomitéen for Banktilsyn, at gearingsgraden gjorde det muligt at identificere banker, der krævede offentlig støtte, under den seneste finansielle krise ⁽⁴⁾. Desuden kan der anvendes andre indikatorer, som også kan være relevante for den kontracykliske kapitalbuffer, når der træffes beslutning om gearingsgrad.

Når først det er indført som et detaljeret, bindende instrument efter en observationsperiode i overensstemmelse med den kommende kapitalkravsforordning, kan der være mulighed for at stramme kravet til gearingsgrad af makroprudentielle hensyn i henhold til en procedure på EU-plan. Før det er harmoniseret i EU, kan der eventuelt gives mulighed for at anvende det på nationalt plan.

Krav med hensyn til belåning i forhold til værdi (»loan-to-value«, LTV) og krav med hensyn til belåning/gæld i forhold til indkomst (»loan-to-income«, LTI)

LTV-kravet er en grænse for værdien af et lån i forhold til den underliggende sikkerhed (f.eks. fast ejendom). LTI-kravet er en grænse for gældsbelastningsomkostninger i forhold til disponibel indkomst. Her er udgangspunktet et andet end ved de instrumenter, der er gennemgået ovenfor. Det drejer sig nemlig her om aftalen mellem kunden og den finansielle institution og ikke om selve institutionen.

⁽¹⁾ Sektorspecifikke kapitalkrav dækker både risikovægte og kalibrering af modeller med intern rating for specifikke sektorer eller aktivklasser.

⁽²⁾ Se kommentarerne i forbindelse med transmissionsmekanismen for risikovægtede kapitalværktøjer.

⁽³⁾ Det omvendte gælder formodentlig, hvis kravene slækkes. Markedspres kan dog indebære, at bankerne ikke kan sænke deres gearingsgrad (eller risikovægtede kapitalprocent) med det fulde omfang, hvilket kan svække værktøjernes effektivitet under lavkonjunktur.

⁽⁴⁾ Se BCBS (2010), »Calibrating regulatory minimum capital requirements and capital buffers: a top-down approach«. Flere andre studier har konkluderet, at gearing er en stærk indikator for systemisk risiko, herunder Barrell, Davis og Liadze (2010), »Calibrating Macroprudential Policy«; Kato, Kobayashi og Sita (2010), »Calibrating the level of capital: the way we see it«; Adrian og Shin (2010), »Liquidity and Leverage«; samt Papanikolaou og Wolff (2010), »Leverage and risk in US commercial banking in the light of the current financial crisis«.

Det makroprudentielle formål med LTV- og LTI-grænser er at lægge en dæmper på kredittcyklussen og øge de finansielle institutioners modstandsdygtighed. Virkningen på kredittcyklussens omfang kommer af den dæmpende effekt, som strengere LTV-grænser har på den »finansielle acceleratormekanisme«. Når et positivt indkomststød får boligpriserne til at stige, forventes stigningen i låntagningen at være mindre i lande med lavere LTV (¹). Desuden kan lavere LTV-grænser øge banksystemets modstandsdygtighed gennem en lavere tabsprocent, mens lavere LTI-grænser kan mindske tabssandsynligheden. LTV- og LTI-grænser anses generelt for at være komplementære instrumenter. Da indkomst er mere stabil end boligpriser, kan LTI-grænserne blive mere restriktive i perioder med stigende boligpriser. Selv om LTV- og LTI-grænser i praksis typisk er blevet brugt som statiske grænser, kan de også bruges således, at de varierer gennem tiden. Forventninger kan dog spille en destabiliserende rolle. Hvis husholdningerne forventer, at grænserne sættes ned, skynder de sig måske at optage lån med høje LTV-/LTI-grader.

Selv om LTV- eller LTI-grænser er blevet brugt i flere EU-lande, er anvendelsen ikke blevet harmoniseret i EU. Da der ikke findes harmoniserede definitioner eller retningslinjer for disse instrumenter på EU-plan, kan det være hensigtsmæssigt, at ESRB foretager en grundigere vurdering af dem med henblik på vejledning af makroprudentielle myndigheder.

Komplementaritet

Den kontracykliske kapitalbuffer, sektorspecifikke kapitalkrav og krav til gearingsgrad er instrumenter, der komplementerer hinanden med hensyn til fokus (fra bredt til snævert), risikofølsomhed og gennemførelse (nogle vedrører cykliske, andre strukturelle udtryk for systemisk risiko). LTV-/LTI-grænser anses i nogle tilfælde for en erstatning for sektorspecifikke kapitalkrav til boligmarkedet. Der er imidlertid flere grunde til, at de også anses for instrumenter, der komplementerer kapitalbaserede værktøjer. For det første virker kapitalbaserede værktøjer muligvis primært på kreditudbuddet, mens LTV-/LTI-grænser hovedsagelig påvirker efterspørgselssiden, dvs. de bankkunder, som optager lån. For det andet kan LTV-/LTI-grænser fungere som nødvendige stopklodser, hvis risikoen ikke inddæmmes tilstrækkeligt af f.eks. sektorspecifikke kapitalkrav til boligmarkedet. Endelig kan det påvirke de kapitalbaserede instrumenters effektivitet, at medlemsstaterne er nødt til at koordinere dem indbyrdes. Dette er ikke tilfældet med LTV/LTI, da udgangspunktet her er aftalen mellem kunde og finansiell institution og ikke selve institutionen. Derfor er der ikke så stor tendens til regelarbitrage, hvor forretningerne flyttes til udlandet eller til skyggebanksystemet (²).

2. Reducere og forebygge uforholdsmæssig stor løbetidsmismatch og markedssillikviditet

Makroprudentiel justering af likviditetsgrad (f.eks. likviditetsdækningsgrad — LCR) og makroprudentielle restriktioner på finansieringskilder (f.eks. »net stable funding ratio« — NSFR)

LCR (forholdet mellem likvide aktiver af høj kvalitet og den samlede nettolikviditetsudstrømning i de følgende 30 dage) måler bankernes evne til at modstå en kort, på forhånd defineret periode med likviditetsstress og sikrer, at bankernes likvide aktiver kan opveje en potentiel kortvarig likviditetsudstrømning under stress. Definitionen er vedtaget af Baselkomiteén. Formålet med NSFR (forholdet mellem den mængde stabil finansiering, der er til rådighed, og den mængde, som kræves) er at sætte en minimumsgrænse for bankernes beholdning af langfristet finansiering i forhold til mindre likvide aktiver, men Baselkomiteén har endnu ikke vedtaget en præcis definition. Et makroprudentielt politisk tiltag kunne have form af et tillæg eller en anden makroprudentiel justering af tilsynskravene for begge instrumenter. Det kunne også være en mulighed at målrette tiltagene mod specifikke grupper af banker (f.eks. systemisk vigtige banker) i stedet for hele banksektoren.

Det primære delmål for disse instrumenter er at reducere uforholdsmæssig stor løbetidsmismatch og finansieringsrisiko (³). Desuden kan de øge systemets modstandsdygtighed over for uforholdsmæssig stor långivning og gearing (⁴). Bankerne kan opfylde disse likviditetskrav ved at øge finansieringens løbetid eller investere i likvide aktiver (eller begge dele). For at undgå procyklikalitet bør bankerne have mulighed for at bruge deres buffere i perioder med likviditetsstress.

(¹) Almeida, H., Campello, M. og Liu, C. (2006), »The financial accelerator: evidence from international housing markets«, *Review of Finance* 10, s. 1-32.

(²) Der er dog stadig særlige måder at omgå LTV-grænser på, nemlig ved at ty til usikrede lån. Da bankerne selv bedømmer værdien af sikkerhedsstillelsen (f.eks. når en del af lånet anvendes til boligforbedringer), kan de have incitamenter til at være mere optimistiske i deres værdiansættelse for at reducere virkningen af en begrænsning af LTV.

(³) Der er kun sparsom dokumentation om virkningen af likviditetsbaserede makroprudentielle instrumenter. Enkelte forskningspapirer viser, at en modcyklisk anvendelse af LCR eller NSFR bidrager til at imødegå likviditetsstress. Se f.eks. Giordana og Schumacher, »The impact of the Basel III liquidity regulations on the bank lending channel: A Luxembourg case study«, Working Paper nr. 61, juni 2011; Bloor, Craigie og Munro, »The macroeconomic effects of a stable funding requirement«, Reserve Bank of New Zealand Discussion Paper Series DP 2012/05, august 2012; eller Van den End og Kruidhof, »Modelling the liquidity ratio as a macro-prudential instrument«, DNB Working Paper nr. 342, april 2012.

(⁴) Se CGFS Working group on the Selection and Application of Macro-prudential instruments (SAM), »Transmission Mechanisms of Macro-prudential Instruments«, Workstreams statusrapport 4, marts 2012.

Indikatorer for en stramning af kravene kan være data om bankernes balance, økonomiske indikatorer og markedsdata (egenkapital, CDS). Indikatorer som f.eks. større ændringer i interbankhandelsomfang og interbankrenter, brug af ECB's faciliteter, brug af og adgang til sikkerhedsstillelse og tegn på stormløb på banker (f.eks. ekstraordinære hævninger eller betalinger) kan anvendes til at afgøre, hvornår det kan være hensigtsmæssigt at slække på grænserne⁽¹⁾. Nogle af indikatorerne kan overlape indikatorerne relateret til tidsmæssigt varierende kapitalbaserede værktøjer.

LCR og NSFR forventes først at blive indført som detaljerede, bindende krav ved kapitalkravsforordningen efter de respektive observationsperioder. Før instrumenterne harmoniseres på EU-plan, forventes det, at medlemsstaterne har mulighed for at anvende nationale likviditetskrav eller tilsynsmæssige gebyrer under hensyntagen til diverse faktorer, herunder systemisk likviditetsrisiko. Desuden gives der i forslagene til den relevante EU-lovgivning mulighed for at justere likviditetsinstrumenter af makroprudentielle hensyn i henhold til en procedure på EU-plan.

Makroprudentiel uvægtet grænse for mindre stabil finansiering (f.eks. forholdet mellem udlån og indlån, »loan-to-deposit ratio«)

I nogle lande har man sat en uvægtet likviditetsgrænse for mindre stabil finansiering som f.eks. forholdet mellem udlån og indlån (»loan-to-deposit«, LTD) med henblik på at undgå for stor anvendelse af mindre stabile finansieringskilder. Kundeindskud anses generelt for en stabil finansieringskilde, hvilket betyder, at forholdet mellem udlån og indlån (eller udvidede versioner af dette) kan anvendes til at begrænse en for stor strukturel anvendelse af mindre stabil markedsfinansiering. Instrumentet tager imidlertid ikke højde for markedsfinansieringens løbetidsstruktur, og effekten varierer alt efter bankernes forretningsmodeller. Kerne-fundingratio eller engros-fundingratio er relaterede foranstaltninger.

LTD-kravet kan opfyldes ved enten at reducere långivning eller øge indskud. Erfaringerne fra den seneste krise har vist, at indskuddet i nogle tilfælde bliver større i forhold til udlånet under en lavkonjunktur, idet førstnævnte enten forbliver uændrede eller endog stiger (på grund af skift fra andre former for opsparing), mens efterspørgslen efter sidstnævnte daler på grund af nedgang i den økonomiske aktivitet. Forholdet mellem udlån og indlån kan derfor følge konjunkturerne, således at et krav bliver restriktivt under højkonjunktur og mindre restriktivt under lavkonjunktur. Der kan være incitamenter til regelarbitrage, hvis ikke udlån og indskud defineres korrekt. Bankerne kan indføre nye finansieringsstrukturer med gældsinstrumenter for at undgå, at de indregnes i tælleren.

Om nødvendigt kan forholdet mellem udlån og indlån bruges til at imødegå uforholdsmæssig stor gearing eller långivning (indikeret af forholdet mellem långivning og BNP eller udviklingen i dette) og styrke bankernes strukturelle likviditetsposition.

Margin- og haircutkrav

Haircut og initialmarginer bestemmer niveauet for sikkerhedsstillelsen i transaktioner med sikret finansiering og derivater. Generelt afgøres niveauet af sikkerhedsstillelsen i transaktioner med sikret finansiering ved det haircut, som anvendes på de værdipapirer, der modtages som sikkerhed. I derivattransaktioner afhænger niveauet af sikkerhedsstillelsen primært af initialmarginkravet (som beskytter markedsdeltageren mod potentielle ændringer i værdien af dennes position i tilfælde af modpartens misligholdelse) og af det haircut, som anvendes på værdipapirer, der stilles som sikkerhed for at opfylde dette krav. Haircut og marginer, som er pålagt af tilsynsmyndigheder, kan bremse »finansieringsboom« og begrænse nedgangen i sikret finansiering under lavkonjunktur, dvs. reducere procyklikaliteten af markedslikviditet, hvilket muligvis kan dæmpe likviditetsskramstring og brandudsalg. De kan også bidrage til at begrænse uforholdsmæssig stor udlånsvækst og gearing.

Hvis der anvendes en tilgang, hvor der ses på hele konjunkturcyklussen (ved brug af lange historiske datasæt, som omfatter markedsforhold i både stabile situationer og stresssituationer), vil det gøre marginer og haircut mindre afhængige af de aktuelle markedsforhold. Dette kan suppleres af et diskretionært kontracyklisk tillæg for at regulere sikret finansiering, når det er nødvendigt, hvilket vil sikre en mere realistisk prissætning af risici og dæmpe overdreven optimisme. Især på toppen af den finansielle cyklus kan en stramning af kravene imidlertid destabilisere markederne, da den kan medføre pres på finansieringen. Resultatet kan være, at aktivpriserne falder, hvilket øger haircut og marginer og kan føre til en nedadgående spiral⁽²⁾.

Gældende lovgivning giver ikke makroprudentielle myndigheder mulighed for at spille en rolle på dette område. Hvad angår OTC-derivater, vil dette måske blive overvejet i forbindelse med den første revidering af forordningen om europæisk markedsinfrastruktur (EMIR). Endvidere vil marginer og haircut blive genstand for regelarbitrage, da de er instrumenter, som er målrettet markedstransaktioner, og en global anvendelse vil være en fordel.

⁽¹⁾ Heijmans og Heuver, »Is this bank ill? The diagnosis of doctor Target 2«, DNB Working Paper nr. 316, august 2011.

⁽²⁾ Se f.eks. Brunnermeier, M. og Pedersen, L. (2009), »Market Liquidity and Funding Liquidity«, *Review of Financial Studies*, Society for Financial Studies, bd. 22(6), s. 2201-2238, samt Gorton, G. og Metrick, A. (2012), »Securitized banking and the run on repo«, *Journal of Financial Economics*, Elsevier, bd. 104(3), s. 425-451.

Komplementaritet

Der kan muligvis være komplementaritet mellem LCR-, NSFR- og LTD-krav, hovedsagelig på grund af forskelle med hensyn til løbetid, rækkevidde og risikofølsomhed. Likviditetsinstrumenterne kan også komplementere solvensinstrumenter som den kontracykliske kapitalbuffer ved at reducere gearing og øge modstandsdygtighed. Endvidere komplementerer margin- og haircutkrav de bankspecifikke foranstaltninger (navnlig NSFR og LTD), da de kan have en virkning på den samlede markedslikviditet og finansierings stabilitet.

3. Begrænse direkte og indirekte eksponeringskoncentrationer

Restriktioner på store eksponeringer

Kapitalkravsdirektivet definerer en stor eksponering som et kreditinstituts »engagement med en enkelt kunde eller gruppe af indbyrdes forbundne kunder [...], når det udgør 10 % eller mere af kreditinstituttets egenkapital«. Kreditinstitutter og investeringsselskaber må ikke med en enkelt kunde eller gruppe af kunder indgå engagementer, der overstiger 25 % af deres egenkapital. Kapitalkravsdirektivet overlader det desuden til medlemsstaterne at håndtere visse typer af eksponeringer (f.eks. over for systemisk relevante sektorer) på baggrund af, hvor store risici de indebærer, hvilket kan give mulighed for makroprudentiel intervention. Restriktioner på store eksponeringer kan begrænse koncentrationsrisikoen, reducere modpartsrisikoen og en eventuel afsmitning (også på skyggebankssektoren) ⁽¹⁾. Desuden gør de de finansielle institutioner mindre følsomme over for fælles eller sektorspecifikke stød.

Ved at opstille grænser for eksponeringer over for specifikke modparter eller sektorer (f.eks. fast ejendom eller finansielle institutioner) fremmer restriktionen på store eksponeringer direkte fordelingen af risici i hele systemet ⁽²⁾. Den øger også dybden i interbankmarkedet og spreder finansieringen til finansielle og ikke-finansielle institutioner. Desuden reducerer eksponeringsgrænser den potentielle virkning af en enkelt modparts misligholdelse. Som med de fleste makroprudentielle instrumenter kan der opstå procyklikaltitet. Øget kapital under højkonjunktur kan forhøje eksponeringsgrænsen, mens en reduktion af kapitalen under lavkonjunktur kan gøre grænsen mere restriktiv. Endvidere kan restriktionen bremse vækst eller forhindre institutioner i at udnytte ekspertise inden for visse sektorer.

I henhold til kapitalkravsdirektivet skal finansielle institutioner indberette eksponeringer på over 10 % af egenkapitalen. I en netværksanalyse kan denne information anvendes til at afdøre, om makroprudentielle restriktioner er hensigtsmæssige. Om nødvendigt kan grænsen for indberetningen sænkes, så systematisk relevante globale institutioner med et stort kapitalgrundlag bliver omfattet. I forslaget til kapitalkravsdirektiv gives der mulighed for at stramme kravene vedrørende store eksponeringer på nationalt plan af makroprudentielle hensyn i henhold til en procedure på EU-plan.

Krav om CCP-clearing

Tilsynsmyndigheder kan kræve, at bestemte transaktioner, som foretages af finansielle institutioner, cleares gennem centrale modparter (CCP). Hvis et netværk af bilaterale eksponeringer erstattes af en struktur, hvor hver enkelt deltager har én eksponering over for CCP'en, kan det omfordele modpartsrisikoen og centralisere risikokontrol og håndtering af misligholdelse. Dette kan bidrage til at begrænse afsmitning og opretholde markedsstabiliteten på interbankmarkedet.

Denne foranstaltning indebærer dog også transaktionsomkostninger og giver mulighed for regelarbitrage, hvor man f.eks. er tilbøjelig til at vælge transaktioner, som ikke er genstand for CCP-clearing. Endvidere øges CCP'ers systemiske betydning, da de koncentrerer modpartsrisiko, hvilket kan føre til for stor indflydelse på markedet, moral hazard eller systemisk risiko (på grund af misligholdelse) ⁽³⁾. Desuden er CCP'ers kapacitet til at håndtere og absorbere risici stort set ikke blevet testet, og navnlig ikke på et eventuelt langt højere transaktionsniveau. Det vil derfor være nødvendigt med en streng regulering af CCP'er, bl.a. med hensyn til udarbejdelse af passende afviklings- og genopretningsplaner for CCP'er. Udvalgelsen af produkter, som kræver CCP-clearing, skal også foretages med omhu.

Passende indikatorer til udvælgelsen af, hvilke kontrakter der bør være omfattet af kravet om CCP-clearing, er bl.a. standardiserings-, likviditets-, kompleksitets- og risikokarakteristika samt en potentiel reduktion af systemisk risiko og muligheden for international harmonisering.

Der vil blive gjort en global indsats for at påbyde central clearing af standardiserede OTC-derivater. I EU vil dette krav blive indført i forordningen om europæisk markedsinfrastruktur. Det er dog stadig nødvendigt med yderligere undersøgelser af, hvilken effekt gennemførelsen af kravet vil have, før det kan indgå i den makroprudentielle værktøjskasse. Desuden skal kravet gennemføres i hele EU, hvis ikke i hele verden, for at være effektivt.

⁽¹⁾ Der er kun sparsom specifik empirisk dokumentation, men erfaringer gennem tiden viser, at koncentration i visse sektorer (ofte inden for fast ejendom) er en central del af finansiell ustabilitet.

⁽²⁾ Det bemærkes, at eksponeringer over for statsgæld på nuværende tidspunkt er undtaget fra restriktioner på store eksponeringer.

⁽³⁾ Vedrørende en nærmere belysning af disse negative effekter, se f.eks. Pirrong, C. (2011), »The economics of central clearing: theory and practice«, International Swaps and Derivatives Association Discussion Paper nr. 1, og Singh, M., (2011), »Making OTC Derivatives Safe — A Fresh Look«, IMF Working Paper 11/66.

Komplementaritet

De to ovennævnte foranstaltninger komplementerer hinanden, da de kan reducere de systemiske effekter af modpartsrisiko i flere forskellige transaktionstyper. Mens restriktionen på store eksponeringer reducerer koncentrationen af risiko i én modpart eller sektor, begrænser kravet om CCP-clearing spredningen af modparters misligholdelse, idet risikoen håndteres et enkelt sted, hvor den kan holdes nede. En stramning af restriktionerne for store eksponeringer kan også bruges sammen med sektorspecifikke kapitalkrav eller LTV-grænser og strukturelle buffere til at styrke den finansielle struktur. Endelig bør central clearing suppleres af margin- og haircutkrav for CCP'er, for at de kan modstå modpartsrisiko. Disse krav bør være i overensstemmelse med kravene ved transaktioner, der ikke cleares centralt.

4. Begrænse den systemiske effekt af uoverensstemmende incitamenter med henblik på at reducere moral hazard

Ekstra kapitalkrav for SIFI'er

Systemisk vigtige finansielle institutioner (SIFI'er) kan pålægges et krav om en yderligere kapitalbuffer. Formålet med dette ekstra krav er at øge SIFI'ers kapacitet til at absorbere tab. Dette mindsker både sandsynligheden for stresspåvirkninger og deres potentielle effekt. Kapitalbufferen kan gælde for systemisk vigtige banker, men kan også anvendes på andre systemisk vigtige institutioner.

Bufferen kan ligeledes korrigere en eventuel finansieringsstøtte til SIFI'er fra en implicit statsgaranti. Herved bevares lige vilkår for små og mellemstore (ikke-systemiske) banker, og SIFI'er vil være bedre rustet til at modstå stød. Den negative side er, at det ekstra kapitalkrav kan presse aktiviteter over i skyggebankssektoren og gøre SIFI-statussen eksplicit, hvorved den implicitte finansieringsstøtte aktiveres, og konkurrencen fordrejes. Overordnet set har BIS' Macroeconomic Assessment Group konkluderet, at de fordele, som det ekstra kapitalkrav for SIFI'er har for den finansielle stabilitet, opvejer de økonomiske omkostninger (udtrykt som en midlertidig nedgang i BNP).

Hvor systemisk vigtige banker (og andre institutioner) er, afgøres ved at sammenligne indikatorer i følgende kategorier: størrelse, indbyrdes forbundethed, substituerbarhed og kompleksitet. For bankernes vedkommende skal kravene ifølge planen indføres parallelt med kravene i Basel III om kapitalbevarings- og kontracykliske buffere. Ekstra kapitalkrav for SIFI'er forventes at blive indført på EU-plan i en eller anden form i det kommende CRD IV.

Genopretnings- og afviklingsordninger

Tilsynsmyndigheder skal have værktøjer til at afværge finansielle kriser og afbøde deres virkninger, hvis de alligevel opstår. Forebyggelse og afbødning kræver genopretningsplaner (udarbejdet af banker) og afviklingsplaner (udarbejdet af myndighederne). Når myndighederne har beføjelser til at intervenere på et tidligt tidspunkt, har de mulighed for at handle for at forsøge at hindre, at en bank går konkurs, såfremt dens egne genopretningstiltag ikke har været tilstrækkelige. Med afviklingsbeføjelser kan de overtage kontrollen med en nødlidende bank, hvis bankens egne eller myndighedernes forebyggende tiltag ikke har givet resultat. Denne ordning, som er foreslået i udkastet til direktivet om genopretning og afvikling af banker, tager sigte på at minimere den systemiske virkning af nødlidende banker eller banker, der er gået konkurs, ved at sikre, at bankernes funktioner fortsætter, således at effekten af konkurser begrænses, og skatteydernes tab minimeres, idet de fordeles på interessenterne (f.eks. med bail-in eller ved at lade dem gå ned i en insolvensprocedure, mens kritiske funktioner overføres til en »brobank« eller til en tredjepart som køber). Set fra et makroprudentielt perspektiv bidrager direktivet om genopretning og afvikling af banker til at minimere de systemiske følger af koncentrationer af eksponeringer, give en bedre indsigt i indbyrdes forbundethed og reducere effekten af krisens eksternaliteter.

Transmissionen foregår via to hovedkanaler. For det første begrænser den moral hazard i systemisk vigtige banker og den implicitte støtte, de måtte få, ved at bidrage til at sikre, at det er kreditorerne, der bærer tabene, hvis en bank går konkurs, og ikke tredjeparter som f.eks. nationale regeringer. For det andet mildner en effektiv afvikling effekten af direkte eller indirekte afsmitning fra en enkelt banks konkurs. Det kan også styrke offentlighedens tillid til finansielle institutioner. Når implicitte statsgarantier fjernes, kunne man forvente, at bankernes finansieringsomkostninger stiger, og statens finansieringsomkostninger falder stort set lige meget. Bankernes finansieringsomkostninger ville dog være langt højere, hvis det eneste alternativ til en statslig redningspakke var en ukontrolleret og muligvis langtrukken og dyr konkurs. Derfor vil overordnede, effektive afviklingsordninger sandsynligvis bidrage til at forbedre realøkonomiens adgang til kredit på mellemlangt til langt sigt.

En effektiv håndtering af bankers konkurs kan undermineres, hvis beføjelserne og værktøjerne til afviklingen mangler, hvis der ikke er tilstrækkelig tillid til deres virkninger og ikke tilstrækkelig midlertidig finansiering til at tilvejebringe den nødvendige likviditet, som skal støtte afviklingsforanstaltningerne. Disse faldgruber bør tages i betragtning og undgås, når afviklingsordningerne udarbejdes.

Komplementaritet

Det ekstra kapitalkrav til SIF'er og afviklingsordninger komplementerer hinanden med hensyn til at begrænse implicitte redningstilskud, konkurrencefordrejning og den systemiske effekt af konkurser. Det ekstra kapitalkrav kan fungere som et ex ante-supplement til ex post-afviklingsordninger⁽¹⁾. Det ekstra krav til SIF'er bør ses som del af en pakke af kapitalkrav, der også omfatter kapitalbevarings-, kontracykliske og strukturelle buffere.

5. Styrke de finansielle infrastrukturens modstandsdygtighed

Indskydergarantiordninger

Hvis en bank går konkurs, fungerer en indskydergarantiordning som et sikkerhedsnet for bankens kontoindehavere, idet den refunderer deres indskud op til et bestemt beløb. En indskydergarantiordning styrker på denne måde de finansielle infrastrukturens modstandsdygtighed ved at bidrage til at hindre stormløb på banker og øge tilliden til det finansielle system. Desuden sikrer den betalingssystemernes stabilitet, da indskud er en integreret del af disse.

Når bankindskud er sikret, har indskyderne færre incitamenter til at hæve deres indskud, hvis banken kommer i krise. Herved undgås stormløb på banken og de systemiske virkninger heraf. Mere generelt forbedrer indskydergarantiordninger, som det sikkerhedsnet, de er, det finansielle systems effektivitet ved at øge tilliden. Garantiordningernes effektivitet afhænger af deres troværdighed, som er relateret til tilstrækkelige finansieringsordninger. Forhåndsfinansiering af indskydergarantiordninger, baseret på risici i banksektoren, er kontracyklisk og kan således have direkte indvirkning på den makroprudentielle stabilitet⁽²⁾.

Når dækningen er meget høj, ubegrænset eller uklart defineret, eller hvis finansieringen ikke er risikobaseret, kan der opstå effekter som følge af negative incitamenter, fordi indskyderne ikke overvåger bankerne tilstrækkeligt, hvilket fører til moral hazard. Endvidere kan ufinansierede indskydergarantiordninger kræve, at bankerne betaler til dem under lavkonjunktur, hvilket kan skabe negative procykliske effekter. Endelig kan det medføre en uønsket konkurrence mellem indskydergarantiordninger, hvis der ikke er nogen koordinering på tværs af grænserne. Det er derfor vigtigt, at EU fortsætter sin indsats for at harmonisere indskydergarantiordningernes struktur, også i forbindelse med det udkast til omarbejdning af direktivet om indskydergarantiordninger, som er foreslået af Kommissionen. Makroprudentielle myndigheder bør nøje følge og have indflydelse på udarbejdelsen og gennemførelsen af indskydergarantiordninger, især med hensyn til dækning og finansieringsordninger.

Margin- og haircutkrav til CCP-clearing

Ligesom med handler, der clearer bilateralt, kan margin- og haircutkrav på centralt clearede handler have systemiske virkninger. Når CCP'er fastsætter passende haircut og initialmargin, bør de tage højde for markedets likviditet, procykliske effekter og systemiske risici. Især bør »look back«-perioden (den tidshorisont, der bruges til at beregne historisk volatilitet) opstilles, så der undgås for stor procyklikalitet. Herved begrænses forstyrrende ændringer i marginkrav, og der fastsættes gennemsigtige og forudsigelige procedurer for justering af kravene. Endvidere bør en CCP begrænse anvendelsen af kommercielle kreditvurderinger ved beregningen af marginer og haircut. Begge disse krav indgår i de udkast til tekniske standarder, som ledsager forordningen om europæisk markedsinfrastruktur.

CCP'er skal anvende disse krav fleksibelt og ansvarligt og afveje behovet for at beskytte sig selv mod ønsket om at sikre systemisk stabilitet. Da CCP'er sandsynligvis kommer til at spille en større rolle og får større systemisk betydning i fremtiden, bliver det vigtigere med en passende regulering af CCP'er, hvilket er anerkendt i en mikroprudentiel sammenhæng i forordningen om europæisk markedsinfrastruktur. Selv om denne forordning endnu ikke giver makroprudentielle myndigheder en rolle med hensyn til opstillingen af CCP-marginkrav, kan der tages højde for dette under de første planlagte revideringer.

Øget oplysning

Ud over oplysning til mikroprudentielle formål kan makroprudentielle myndigheder indføre yderligere oplysningskrav med henblik på strukturel eller cyklisk systemisk risiko. Gennemsigtighed betyder, at markeds kræfterne kan fungere som en disciplinerende mekanisme på de enkelte institutioners adfærd, og muliggør en mere præcis prisfastsættelse af risici i det finansielle system. Oplysning giver også mulighed for til en vis grad at forhindre øget stress i det finansielle system ved at mindske usikkerheden om størrelsen af visse eksponeringer og indbyrdes forbindelser i systemet og om, hvor de findes.

⁽¹⁾ Se f.eks. Claessens, Herring og Schoenmaker, 2010, »A Safer World Financial System: Improving the Resolution of Systemic Institutions«, *Geneva Reports on the World Economy* (London, UK: CEPR), og Claessens m.fl., »Crisis Management and Resolution: Early Lessons from the Financial Crisis«, IMF Staff Discussion Note 11/05, 9. marts 2011.

⁽²⁾ Se f.eks. Acharya, Santos og Yorulmazer: »Systemic Risk and Deposit Insurance Premiums«, *FRBNY Economic Policy Review*, august 2010.

Når der formidles klarere oplysninger, kan det øge bevidstheden om risici og forbedre markeddisciplinen. Dette styrker markedets tillid og sikrer den finansielle stabilitet, hvorved man undgår, at markedet bryder sammen, sådan som det skete med interbankmarkedet efter Lehman Brothers' kollaps. På den anden side er det muligt, at makro- og mikroprudentielle oplysningskrav ikke altid er i overensstemmelse med hinanden. En samlet forbedring med hensyn til oplysning kan f.eks. afsløre nødlidende banker og føre til enkeltstående konkurser uden systemiske virkninger. Empirisk dokumentation taler generelt for øget oplysning⁽¹⁾. Hvad angår gennemførelse af lovgivning, indeholder udkastet til kapitalkravsdirektivet mulighed for at styrke oplysningskravene på nationalt plan af makroprudentielle hensyn i henhold til en procedure på EU-plan.

Strukturel systemisk risikobuffer

Det kommende CRD IV forventes at indføre en systemisk risikobuffer, som skal forebygge og reducere strukturelle risici (herefter »den strukturelle buffer«) i henhold til en procedure på EU-plan. Den strukturelle buffer kan bruges til at øge banksystemets, eller delsektorens, modstandsdygtighed over for eventuelle stød som følge af strukturelle systemiske risici. Risiciene kan opstå af ændringer i lovgivning eller regnskabsstandarder, konjunkturbestemt afsmitning fra realøkonomien, et stort finansielt system i forhold til BNP eller finansiell innovation, der øger kompleksiteten.

Den strukturelle buffer øger modstandsdygtigheden ved at øge systemets evne til at absorbere tab. Med bufferen lægges flere nedadrettede risici over på kapitalhaverne, og solvensen øges, hvorved sandsynligheden for en materialisering af strukturelle risici mindskes. Mulige negative effekter af den strukturelle buffer er bl.a., at der ikke længere er lige vilkår på tværs af grænserne, bankernes frivillige kapital reduceres, og der kan ske lækager til skyggebanksystemet. Større strukturelle buffere begrænser imidlertid også gearing og risikotagning.

Det er vanskeligt at angive nøjagtige indikatorer for anvendelsen af den strukturelle buffer, men de ovennævnte strukturelle sårbarheder kan være en rettesnor. Når der er opnået erfaringer med anvendelsen af den strukturelle buffer, bør der foretages en analyse af dens evne til at imødegå strukturelle risici.

Komplementaritet

Da de ovennævnte foranstaltninger tager sigte på at øge den finansielle infrastrukturens overordnede modstandsdygtighed, interagerer de med mange andre instrumenter. Eksempelvis kan indskydergarantiordninger supplere likviditetsinstrumenter ved at sikre et stabilt indskudsfinansieringsgrundlag. De kan også supplere den strukturelle buffer (og andre kapitalbaserede instrumenter), da de mindsker effekten af konkurser. Margin- og haircutkrav for centrale modparter og for transaktioner, der ikke clearer centralt, bør ensrettes for at sikre lige vilkår. Desuden kan margin- og haircutkrav (for både centrale modparter og andre transaktioner) supplere grænser for gearingsgrad ved at reducere uforholdsmæssig høj gearing. Da oplysning mindsker informationsasymmetri, kan den forbedre markedets tillid og øge markedslivligheden.

Virkningen af den strukturelle buffer kan interagere med virkningen af andre kapitalbaserede instrumenter som f.eks. de kontracykliske buffere. Derfor er koordinering nødvendig, når der skal fastsættes et passende samlet niveau for kapitalkravene.

Tillæg 2

Delmål for den makroprudentielle politik på forsikringsområdet

På forsikringsområdet er makroprudentielle overvejelser stadig i den indledende fase, hvilket der er flere årsager til:

- De fleste forsikringsselskaber kom forholdsvis uskadt gennem krisen.
- Den lave systemiske risiko forbundet med traditionel forsikringsvirksomhed, som er kendetegnet ved en investeringsstrategi, der overvejende er styret af passiver, en høj substituerbarhed, og en lav sandsynlighed for stormløb.
- Mangel på en international standard for tilsyn på forsikringsområdet, selv om indførelsen af Solvens II-rammen vil opstille en fælles standard for EU.

Der er dog forsikringsselskaber, der har udvidet deres virksomhed til aktiviteter, som der er større sandsynlighed for vil bidrage til eller forstærke systemiske risici. Især kan ikke-traditionel forsikringsvirksomhed og ikke-forsikringsrelateret virksomhed føre til korrelerede fælles eksponeringer over for konjunkturerne. Dette gælder f.eks. for credit default swaps-transaktioner, som ikke er til hedgingformål⁽²⁾.

⁽¹⁾ Hirtle, B., 2007, »Public disclosure, risk, and performance at bank holding companies«, Staff Report nr. 293, Federal Reserve Bank of New York; Goldstein, M. A., Hotchkiss, E. S., Sirri, E. R., 2007, »Transparency and liquidity: A controlled experiment on corporate bonds«, *The Review of Financial Studies* 20(2), 235-273; Botosan, C. A., 1997, »Disclosure Level and the Cost of Equity Capital«, *The Accounting Review*, Bd. 72, nr. 3, s. 323-349.

⁽²⁾ Den Internationale Forsikringstilsynsorganisation (IAIS), 2011, »Insurance and Financial Stability«.

Ikke-traditionel forsikringsvirksomhed kan have mere vidtrækkende konsekvenser for det finansielle system og økonomien, som det var tilfældet med finansielle garantier, der blev brugt til at forbedre kreditvurderingen af komplekse strukturerede produkter før krisen. Ikke-forsikringsmæssig virksomhed (f.eks. udlån af værdipapirer) og koncernstrukturer (f.eks. »bancassurance«) kan også øge den indbyrdes forbundethed i det finansielle system. Det er også opfattelsen hos Den Internationale Forsikringstilsynsorganisation (IAIS), at disse former for virksomhed, som sammenslutningen bruger til at identificere globale systemisk vigtige forsikringsselskaber, har en større systemisk relevans.

Det er en vanskelig opgave at indføre foranstaltninger for ikke-traditionel forsikringsvirksomhed og ikke-forsikringsrelateret virksomhed som defineret af IAIS. Vanskelighederne bunder i, at der ikke er nogen klar skillelinje, og de samme former for virksomhed klassificeres ofte forskelligt af tilsynsmyndighederne (f.eks. kapitalforvaltning for tredje-mand). Når risikoen ved et konkret produkt eller en konkret tjenesteydelse skal bestemmes, kræves derfor en analyse, hvor substans går forud for form.

Ud over de ovennævnte strukturelle hensyn har systemisk risiko i forsikringssektoren også en konjunkturmæssig dimension, da forsikringsselskaber er vigtige investorer, som kan erhverve aktiver med større eller mindre risiko. I EU indføres med Solvens II-rammen markedskonform værdiansættelse af forsikringsselskabers balanceposter. Dette indebærer, at aktivsiden tilpasses til markedsværdien, mens passiver værdiansættes ved at tilbagediskontere pengestrømme ved brug af risikofrie renter. Dette giver volatile balancer og kapitalniveauer for forsikringsselskaber, der sælger langfristede produkter, hvilket kan indebære, at den procykliske dynamik i sektoren og i hele det finansielle system forværres. Under højkonjunktur kan for stor optimisme med hensyn til kurserne på risikobetonede aktiver udvide markedskonform kapital i forhold til tilsynsmæssige kapitalkrav, mens den bliver mindre under lavkonjunktur. Dette kan skabe kapacitet til for stor risikotagning under højkonjunktur og pres for at afhænde risikobetonede aktiver under lavkonjunktur. Derfor indeholder Solvens II på nuværende tidspunkt kontracykliske mekanismer, herunder »aktiebufferen« på aktierisici, muligheden for en længere inddrivningsperiode, og ekstrapolation af den risikofrie rentekurve til en fast endelig forwardrente. Endvidere drøftes aktuelt at medtage den »kontracykliske præmie« og »tilpassede justeringer«, som begge er instrumenter, der tager sigte på at korrigere kapitalniveauer ved at tage højde for »ekstra volatilitet«. Nogle af de foreslåede mekanismer kan, hvis de ikke udformes omhyggeligt, have utilsigtede konsekvenser for både forsikringsselskaber og systemet som helhed. Det er vigtigt, at disse mekanismer er gennemsigtige og under højkonjunktur bevirker, at der opbygges buffere, som kan bruges under lavkonjunktur.

Generelt kan det hævdes, at den strukturelle dimension af systemisk risiko primært vedrører ikke-traditionel virksomhed og virksomhed, som ikke er forsikringsrelateret. Det er disse aktiviteter, der med størst sandsynlighed vil sprede risiko i hele det finansielle system, og som der kan opstilles rammer for i forbindelse med de delmål og instrumenter, som er anført i dette dokument. For så vidt disse aktiviteter udgør relevante kriterier for at identificere systemisk vigtige forsikringsselskaber, vil de høre under delmålet om at begrænse den systemiske virkning af uoverensstemmende incitamenter med henblik på at begrænse moral hazard. Det bør dog bemærkes, at dette scenario har været mindre hyppigt i forbindelse med forsikringsselskaber end i forbindelse med banker. Den strukturelle dimension er også kædet sammen med den indbyrdes forbundethed mellem enheder i forsikringssektoren og den øvrige finansielle sektor og det potentiale for risikoafsmitning, som er resultatet. Dette hører under delmålet om at begrænse direkte og indirekte eksponeringskoncentrationer. Endelig er den cykliske dimension tæt forbundet med endogen risikotagning og brandudsalg.

II

(Meddelelser)

MEDDELELSER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

EUROPA-KOMMISSIONEN

Ingen indsigelse mod en anmeldt fusion**(Sag COMP/M.6915 — OJSC Unimilk Company/NDL International/JV)**

(EØS-relevant tekst)

(2013/C 170/02)

Den 3. juni 2013 besluttede Kommissionen ikke at gøre indsigelse mod ovennævnte anmeldte fusion og erklære den forenelig med fællesmarkedet. Beslutningen er truffet efter artikel 6, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 139/2004. Beslutningens fulde ordlyd foreligger kun på engelsk og vil blive offentliggjort, efter at eventuelle forretningshemmeligheder er udeladt. Den vil kunne ses:

- under fusioner på Kommissionens websted for konkurrence (<http://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/>). Dette websted giver forskellige muligheder for at finde de konkrete fusionsbeslutninger, idet de er opstillet efter bl.a. virksomhedens navn, sagsnummer, dato og sektor
- i elektronisk form på EUR-Lex-webstedet (<http://eur-lex.europa.eu/da/index.htm>) under dokumentnummer 32013M6915. EUR-Lex giver online-adgang til EU-retten.

Ingen indsigelse mod en anmeldt fusion**(Sag COMP/M.6909 — Qatar Investment Authority/Kingdom Holding Company/FRHI Holdings)**

(EØS-relevant tekst)

(2013/C 170/03)

Den 6. juni 2013 besluttede Kommissionen ikke at gøre indsigelse mod ovennævnte anmeldte fusion og erklære den forenelig med fællesmarkedet. Beslutningen er truffet efter artikel 6, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 139/2004. Beslutningens fulde ordlyd foreligger kun på engelsk og vil blive offentliggjort, efter at eventuelle forretningshemmeligheder er udeladt. Den vil kunne ses:

- under fusioner på Kommissionens websted for konkurrence (<http://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/>). Dette websted giver forskellige muligheder for at finde de konkrete fusionsbeslutninger, idet de er opstillet efter bl.a. virksomhedens navn, sagsnummer, dato og sektor
 - i elektronisk form på EUR-Lex-webstedet (<http://eur-lex.europa.eu/da/index.htm>) under dokumentnummer 32013M6909. EUR-Lex giver online-adgang til EU-retten.
-

Ingen indsigelse mod en anmeldt fusion**(Sag COMP/M.6889 — Sogecap/Cardif/Ensemble Immobilier Clichy-la-Garenne)****(EØS-relevant tekst)**

(2013/C 170/04)

Den 13. maj 2013 besluttede Kommissionen ikke at gøre indsigelse mod ovennævnte anmeldte fusion og erklære den forenelig med fællesmarkedet. Beslutningen er truffet efter artikel 6, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 139/2004. Beslutningens fulde ordlyd foreligger kun på fransk og vil blive offentliggjort, efter at eventuelle forretningshemmeligheder er udeladt. Den vil kunne ses:

- under fusioner på Kommissionens websted for konkurrence (<http://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/>). Dette websted giver forskellige muligheder for at finde de konkrete fusionsbeslutninger, idet de er opstillet efter bl.a. virksomhedens navn, sagsnummer, dato og sektor
 - i elektronisk form på EUR-Lex-webstedet (<http://eur-lex.europa.eu/da/index.htm>) under dokumentnummer 32013M6889. EUR-Lex giver online-adgang til EU-retten.
-

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

EUROPA-KOMMISSIONEN

Euroens vekselkurs ⁽¹⁾

14. juni 2013

(2013/C 170/05)

1 euro =

Valuta		Kurs	Valuta		Kurs
USD	amerikanske dollar	1,3303	AUD	australske dollar	1,3841
JPY	japanske yen	126,37	CAD	canadiske dollar	1,3524
DKK	danske kroner	7,4582	HKD	hongkongske dollar	10,3258
GBP	pund sterling	0,85150	NZD	newzealandske dollar	1,6469
SEK	svenske kroner	8,6096	SGD	singaporeanske dollar	1,6638
CHF	schweiziske franc	1,2322	KRW	sydkoreanske won	1 498,62
ISK	islandske kroner		ZAR	sydafrikanske rand	13,2051
NOK	norske kroner	7,6405	CNY	kinesiske renminbi yuan	8,1558
BGN	bulgarske lev	1,9558	HRK	kroatiske kuna	7,4718
CZK	tjekkiske koruna	25,718	IDR	indonesiske rupiah	13 139,52
HUF	ungarske forint	291,41	MYR	malaysiske ringgit	4,1445
LTL	litauiske litas	3,4528	PHP	filippinske pesos	56,895
LVL	lettiske lats	0,7017	RUB	russiske rubler	42,2453
PLN	polske zloty	4,2347	THB	thailandske bath	40,681
RON	rumænske leu	4,4588	BRL	brasilianske real	2,8302
TRY	tyrkiske lira	2,4674	MXN	mexicanske pesos	16,8411
			INR	indiske rupee	76,5390

⁽¹⁾ Kilde: Referencekurs offentliggjort af Den Europæiske Centralbank.

KOMMISSIONENS GENNEMFØRELSESAFGØRELSE

af 14. juni 2013

om finansiering i 2013 af aktiviteter på veterinærområdet vedrørende Den Europæiske Unions informationspolitik og støtte til internationale organisationer og vedrørende en række foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre gennemførelsen af lovgivningen om fødevarer, foder og planter

(2013/C 170/06)

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget ⁽¹⁾ (i det følgende benævnt »finansforordningen«), særlig artikel 84,

under henvisning til Rådets beslutning 2009/470/EF af 25. maj 2009 om visse udgifter på veterinærområdet ⁽²⁾, særlig artikel 16, 19, 20, 21, 23 og 27,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF ⁽³⁾, særlig artikel 76, stk. 1,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 af 29. april 2004 om offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at foderstof- og fødevarerlovgivningen samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes ⁽⁴⁾, særlig artikel 66, stk. 1, litra c), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I henhold til finansforordningens artikel 84 og artikel 94 i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 1268/2012 af 29. oktober 2012 om gennemførelsesbestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget ⁽⁵⁾ (i det følgende benævnt »gennemførelsesbestemmelserne«) skal der forud for indgåelsen af en udgiftsforpligtelse, der afholdes over EU-budgettet, foreligge en finansieringsafgørelse, der angiver de vigtigste elementer i den foranstaltning, der medfører en udgift, og som er vedtaget af institutionen eller de myndigheder, som denne har bemyndiget.

⁽¹⁾ EUT L 298 af 26.10.2012, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 155 af 18.6.2009, s. 30.

⁽³⁾ EUT L 309 af 24.11.2009, s. 1.

⁽⁴⁾ EUT L 165 af 30.4.2004, s. 1. Berigtiget i EUT L 191 af 28.5.2004, s. 1.

⁽⁵⁾ EUT L 362 af 31.12.2012, s. 1.

(2) Det fastsættes i gennemførelsesbestemmelserne, hvilken detaljeringsgrad der skal gælde for en finansieringsafgørelse.

(3) Der skal i henhold til finansforordningens artikel 128 vedtages et årligt arbejdsprogram for tilskud.

(4) Det er nødvendigt at fastlægge et arbejdsprogram for Den Europæiske Unions aktiviteter på veterinærområdet vedrørende informationspolitik, støtte til internationale organisationer og datamatisering af veterinærprocedurer.

(5) Da arbejdsprogrammet i bilagene er en tilstrækkeligt detaljeret ramme, jf. gennemførelsesbestemmelsernes artikel 94, udgør nærværende afgørelse en finansieringsafgørelse vedrørende udgifterne omhandlet i arbejdsprogrammet vedrørende tilskud og offentlige kontrakter.

(6) Unionen kan i henhold til artikel 22 i beslutning 2009/470/EF iværksætte eller bistå medlemsstaterne eller internationale organisationer ved iværksættelsen af de tekniske og videnskabelige foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre Unionens veterinærbestemmelser og for at udvikle undervisning og uddannelse på veterinærområdet.

(7) Den anvisningsberettigede har i henhold til artikel 53d i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 af 25. juni 2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget ⁽⁶⁾ indhentet dokumentation, der bekræfter, at de internationale organisationer OIE og FAO, som skal have ansvaret for gennemførelsen af EU-budgettet ved fælles forvaltning, anvender standarder, der frembyder garantier svarende til internationalt anerkendte standarder inden for regnskabsførelse, revision, intern kontrol og procedurer for indgåelse af indkøbsaftaler.

⁽⁶⁾ EFT L 248 af 16.9.2002, s. 1.

- (8) Der er blevet gennemført et fælles EU/OIE-projekt vedrørende undersøgelsen om registrering og klassificering af prioriterede dyresygdomme, herunder dem, der kan overføres til mennesker. Der blev inden for rammerne af dette projekt udviklet et værktøj til kategorisering og prioritering af sygdomme. Der er i øjeblikket behov for en finansiell støtte til indsamling af de oplysninger og tilpasning af det værktøj, der også skal benyttes til sygdomme hos vanddyr, der er nødvendigt for registreringen af sygdomme som led i den nye EU-lovgivning om dyresundhed.
- (9) Den Europæiske Union og De Forenede Nationer underskrev den 29. november 2003 en finansiell og administrativ rammeaftale, som gjorde det muligt at gennemføre den aftale mellem Europa-Kommissionen og FN's Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisation, der blev underskrevet den 17. juli 2003.
- (10) I overensstemmelse med Kommissionens beslutning 2009/492/EF af 22. juni 2009 om Fællesskabets finansielle bidrag til trustfond 911100MTF/INT/003/EØF ⁽¹⁾ til bekæmpelse af mund- og klovesyge uden for Fællesskabet indgik Kommissionen den 1. september 2009 gennemførelsesaftale MHF/INT/003/EØF om »EF-finansierede aktiviteter (2009-2013) udført af Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisationens (FAO) Europæiske Kommission for Bekæmpelse af Mund- og Klovesyge (EUFMD)«. Aftalens varighed var 48 måneder. Da udbrud af mund- og klovesyge, og i visse tilfælde alvorlige epidemier, fortsat forekommer i nabolande til medlemsstater, hvilket kan true sundhedstilstanden for de modtagelige husdyr i medlemsstaterne, bør gennemførelsesaftalen fornyes, og EU's bidrag til trustfond 911100MTF/INT/003/EØF bør fastsættes.
- (11) Unionens bidrag bør fastsættes til højst 4 000 000 EUR for en periode på 24 måneder. Trustfondens budget for 2013 består af fondssalden pr. 31. august 2013 og et EU-bidrag, der bringer fondens midler i USD op på, hvad der svarer til 2 000 000 EUR. Efterfølgende bør udgifterne dækkes gennem årlige overførsler eller en forfaldsplan for betalingerne som fastsat i en ny gennemførelsesaftale, der indgås på grundlag af den finansielle og administrative rammeaftale for EU-finansiering af De Forenede Nationers programmer.
- (12) Det fastsættes i artikel 19, litra a), nr. i), i beslutning 2009/470/EF, at Unionen yder tilskud til indsamling og lagring af alle oplysninger om EU-retsfor skrifter vedrørende dyresundhed, dyrevelfærd og fødevarer sikkerheden ved animalske produkter.
- (13) Der er behov for et tilskud til at give adgang til en interaktiv database over veterinærlovgivning for på årsbasis at give medlemsstaterne adgang til de relevante veterinær oplysninger.
- (14) Unionen og medlemsstaterne skal i henhold til artikel 13 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde ⁽²⁾ tage fuldt hensyn til dyrs velfærd ved fastlæggelsen og gennemførelsen af Unionens politikker. Det er i henhold til meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg om Den Europæiske Unions strategi for dyrebekyttelse og dyrevelfærd 2012-2015 ⁽³⁾ hensigtsmæssigt at finansiere initiativer, der tager sigte på at gennemføre denne strategi.
- (15) Der er i de foregående år gennemført informationsaktiviteter for at gøre opmærksom på dyresundhedsspørgsmålene og principperne i dyresundhedsstrategien over for de berørte parter, organisationer og samfundet som helhed. Disse informationsaktiviteter, herunder de horisontale, bør derfor videreføres i 2013.
- (16) I henhold til artikel 27 i beslutning 2009/470/EF kan der ydes EU-tilskud til gennemførelsen af nationale udryddelses- og overvågningsprogrammer. I henhold til samme artikel skal Kommissionen vurdere disse programmer. En foreløbig vurdering af de forelagte programmer for 2014 foretages af eksterne eksperter.
- (17) Det er af hensyn til beskyttelsen af menneskers og dyrs sundhed og af miljøet nødvendigt at bekæmpe handelen med ulovlige og forfalskede plantebeskyttelsesmidler. I henhold til artikel 76, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1107/2009 kan Kommissionen træffe bestemmelser om afholdelse af udgifterne i forbindelse med aktiviteter, der bidrager til at opfylde målene med forordningen.
- (18) Der er ved forordning (EF) nr. 882/2004 fastsat regler for offentlig kontrol med, om bestemmelserne overholdes korrekt, navnlig med henblik på at forebygge eller fjerne risici enten direkte eller via miljøet for mennesker og dyr eller nedbringe dem til et acceptabelt niveau og at yde garanti for fair praksis i forbindelse med handel med foderstoffer og fødevarer og beskyttelse af forbrugernes interesser, herunder foderstof- og fødevarer mærkning og anden form for forbrugeroplysning.

⁽¹⁾ EUT L 164 af 26.6.2009, s. 64.

⁽²⁾ EUT C 83 af 30.3.2010, s. 47.

⁽³⁾ KOM(2012) 6 endelig.

- (19) I henhold til artikel 66, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 882/2004 tildeles de fornødne bevillinger til finansiering af andre foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre anvendelsen af samme forordning, årligt som led i budgetproceduren. De foranstaltninger, der er nævnt i artikel 66, omfatter navnlig tilrettelæggelse af undersøgelser, offentliggørelse af oplysninger og afholdelse af møder og konferencer.
- (20) En undersøgelse satte spørgsmålstegn ved gyldigheden af CEN-påvisningsmetode EN 1785:2003. Det er nødvendigt at gentage den for at kontrollere metodens gyldighed.
- (21) Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD) er en organisation, hvis erfaring inden for økonomiske analyser og anbefalinger til de politiske beslutningstagere er anerkendt på verdensplan. I medfør af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 134, stk. 1, litra b), kan kontrakten af tekniske årsager kun tildeles OECD.
- (22) I den fælles tekniske rapport, der blev offentliggjort i 2009, »The bacterial challenge: time to react«, anslog Det Europæiske Lægemiddelagentur (EMA) og Det Europæiske Center for Forebyggelse af og Kontrol med Sygdomme (ECDC) omkostningerne ved antimikrobiel resistens hos mennesker til 1,5 mia. EUR om året. Som opfølgning på denne vurdering fra EMA og ECDC og for bedre at kunne påvise indvirkningen af antimikrobiel resistens, er der behov for en passende økonomisk analyse, foretaget af en anerkendt partner, f.eks. OECD, der skal bruges til støtte for de politiske forslag.
- (23) Oplysninger om foder- og fødevarerkontrol kan ikke altid være knyttet til et bestemt emne. Der bør derfor afsættes ressourcer til horisontale oplysningsaktiviteter i den forbindelse.
- (24) Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret (FVO) spiller en vigtig rolle for at opretholde en høj standard for fødevareressikkerhedssystemet i EU og i de tredjelande, der eksporterer til EU. Arbejdet i Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret kan ses som et centralt element i EU's fødevareressikkerhedssystem, og det er vigtigt, at oplysninger om inspektionsopgaverne videreformidles.
- (25) I 2012 bestilte Kommissionen en specifik undersøgelse af eksisterende mærkningsordninger for GMO-fri produkter i EU, og for at identificere og analysere de elementer, der skal tages i betragtning i forbindelse med en eventuel fælles EU-strategi om sådan mærkning. Resultaterne af denne undersøgelse vil blive drøftet med medlemsstaterne og interesserede parter i 2013. Det kan afhængigt af undersøgelsens resultater og de efterfølgende drøftelser blive nødvendigt at overveje yderligere at harmonisere dette område. Kommissionen vil derfor skulle foretage en omfattende konsekvensanalyse af flere harmoniseringsmetoder, der kræver en tilbundsående analyse af de økonomiske, sociale, handelsmæssige, forbrugermæssige og miljømæssige konsekvenser. Der bør stilles tilstrækkelige finansielle midler til rådighed med henblik på dataindsamling og vurdering af løsningsmodeller til støtte for denne konsekvensanalyse.
- (26) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1333/2008 af 16. december 2008 om fødevaretilsætningsstoffer ⁽¹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1334/2008 af 16. december 2008 om aromaer og visse fødevaringredienser med aromagivende egenskaber til anvendelse i og på fødevarer ⁽²⁾ kræver vedtagelse af en fælles metodologi for medlemsstaternes indsamling af oplysninger om forbrug og anvendelse af tilsætningsstoffer og aromaer i EU. En sådan fælles metode er nødvendig for at sikre, at anvendelsen af disse stoffer i EU er sikker for forbrugerne. Overvågningen bør i første omgang fokusere på de typiske og maksimale anvendelsesniveauer for tilsætningsstoffer og uønskede stoffer, der er til stede i naturlige aromaer eller visse fødevaringredienser. Det vil give Den Europæiske Fødevareressikkerhedsautoritet (EFSA) mulighed for at foretage pålidelige vurderinger af eksponeringen og give Kommissionen mulighed for at træffe effektive og proportionale foranstaltninger til risikostyring.
- (27) EU-referencelaboratorierne (EURL) bør forelægge arbejdsprogrammet for 2014 ved udgangen af september i år. Kommissionen vurderer disse programmer. En foreløbig vurdering af de forelagte programmer for 2014 foretages af eksterne eksperter.
- (28) Anvendelsesområdet for Kommissionens forordning (EU) nr. 619/2011 af 24. juni 2011 om prøveudtagnings- og analysemetoder til officiel kontrol af foder for så vidt angår forekomst af genetisk modificeret materiale, som er under godkendelse, eller for hvilket godkendelsen er udløbet ⁽³⁾, omfatter tilstedeværelsen af ikke-godkendt genetisk modificeret materiale i foder alene. Nævnte forordning indeholder en revisionsklausul, der pålægger Kommissionen at overvåge forordningens anvendelse og dens indvirkning på det indre marked samt på foderstofvirksomhedsledere, husdyrproducenter og andre erhvervsdrivende samt i givet fald at fremsætte forslag om revision af foranstaltningen. Oprindelige data, der indgives af interessenter, og eventuelle nye data bør indsamles, analyseres og danner grundlag for Kommissionen til støtte for en konsekvensanalyse af den nuværende situation i forhold til en udvidelse af anvendelsesområdet til også at gælde fødevarer. Der bør fastsættes passende finansielle midler til at støtte denne undersøgelse.

⁽¹⁾ EUT L 354 af 31.12.2008, s. 16.

⁽²⁾ EUT L 354 af 31.12.2008, s. 34.

⁽³⁾ EUT L 166 af 25.6.2011, s. 9.

- (29) Denne finansieringsafgørelse kan også dække betaling af skyldig rente som følge af for sen betaling, jf. finansforordningens artikel 92 og gennemførelsesbestemmelsernes artikel 111.
- (30) Med henblik på anvendelsen af denne afgørelse bør »væsentlig ændring« defineres i overensstemmelse med gennemførelsesbestemmelsernes artikel 94, stk. 4.
- (31) Foranstaltningerne i denne afgørelse er i overensstemmelse med udtalelse fra Den Stående Komité for Fødevarer, Dyresundhed og Dyresundhed —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

AFSNIT I

Arbejdsprogram for gennemførelse af Rådets beslutning 2009/470/EF

Artikel 1

Det årlige arbejdsprogram for gennemførelse af artikel 16, 19, 20, 21, 23 og 27 i beslutning 2009/470/EF, som fastlagt i bilag I, vedtages herved.

Artikel 2

Det tilskud, der i henhold til dette afsnit tillades ydet til gennemførelse af programmet, må højst udgøre 6 764 700 EUR, som finansieres over budgetpost 17 04 02 01 i Den Europæiske Unions almindelige budget for 2013.

Artikel 3

Den budgetmæssige gennemførelse af opgaver vedrørende punkt I.2.1 og I.2.2 i bilag I kan overlades til Verdensorganisationen for Dyresundhed (OIE) og De Forenede Nationers Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisation (FAO), der anvender standarder, som giver garantier svarende til internationalt anerkendte standarder for regnskabsførelse, revision, intern kontrol og procedurer for indgåelse af indkøbsaftaler.

AFSNIT II

Arbejdsprogrammet til gennemførelse af plantesundhedslovgivningen

Artikel 4

Det årlige arbejdsprogram for gennemførelse af forordning (EF) nr. 1107/2009, der er fastlagt i bilag II, vedtages herved.

Artikel 5

Det tilskud, der i henhold til dette afsnit tillades ydet til gennemførelse af programmet, må højst udgøre 100 000 EUR, som finansieres over budgetpost 17 04 02 01 i Den Europæiske Unions almindelige budget for 2013.

AFSNIT III

Arbejdsprogram for gennemførelse af forordning (EF) nr. 882/2004

Artikel 6

Det årlige arbejdsprogram for gennemførelse af artikel 66, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 882/2004, som fastlagt i bilag III, vedtages herved.

Artikel 7

Det tilskud, der i henhold til dette afsnit tillades ydet til gennemførelse af programmet, må højst udgøre 888 582 EUR, som finansieres over budgetpost 17 04 07 01 i Den Europæiske Unions almindelige budget for 2013.

AFSNIT IV

Almindelige bestemmelser

Artikel 8

De arbejdsprogrammer, der er nævnt i afsnit I, II og III, udgør finansieringsafgørelser, jf. finansforordningens artikel 84.

Artikel 9

1. Den anvisningsberettigede kan foretage ændringer i forhold til de enkelte afsnit, som ikke betragtes som væsentlige, jf. gennemførelsesbestemmelsernes artikel 94, stk. 4, i overensstemmelse med principperne om forsvarlig finansiel forvaltning og proportionalitet.

2. Kumulerede ændringer af de tilskud, der er tildelt foranstaltningerne omfattet af de enkelte arbejdsprogrammer, og som ikke overstiger 10 % af det i artikel 2, 5 og 7 i denne afgørelse anførte maksimale tilskud, betragtes ikke som væsentlige, jf. gennemførelsesbestemmelsernes artikel 94, stk. 4, forudsat at de ikke i betydelig grad påvirker arbejdsprogrammernes karakter og målsætninger.

Artikel 10

Bevillingerne nævnt i artikel 2, 5 og 7 kan også dække skyldig rente som følge af for sen betaling.

Artikel 11

Denne afgørelse er rettet til de ved delegation bemyndigede anvisningsberettigede.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. juni 2013.

På Kommissionens vegne

Tonio BORG

Medlem af Kommissionen

BILAG I

Rådets beslutning 2009/470/EF af 25. maj 2009 om visse udgifter på veterinærområdet, særlig artikel 16, 19, 20, 21, 23 og 27 — arbejdsprogram for 2013**I.1. INDLEDNING**

Dette program omfatter 7 hovedemner for 2013. På baggrund af målsætningerne i beslutning 2009/470/EF af 25. maj 2009 er budgetfordelingen og de primære foranstaltninger som følger:

- a) for udgifter gennemført ved fælles forvaltning (punkt I.2):
 - i) maksimalt 540 000 EUR til OIE (punkt I.2.1) for tilrettelæggelsen af:
 - verdenskonference om biosikkerhed
 - regionale seminarer om vilde dyr, anmeldelse af dyresygdomme og husdyravssikkerhed og
 - regionale møder/konferencer om dyrevelfærd, om løbende bekæmpelse af mund- og klovesyge og om det blandede stående udvalg for Middelhavsnetværket for dyresundhed og vanddyrs sundhed (joint permanent committee of the Mediterranean animal health network and on aquatic animal health)
 - ii) maksimalt 4 000 000 EUR til FAO (punkt I.2.2.) for at yde bistand til bekæmpelse af mund- og klovesyge uden for EU
- b) for indkøb (gennemført ved direkte central forvaltning) (punkt I.3):
 - i) anvendelse af udbud vedrørende et bidrag til at give medlemsstaternes myndigheder adgang til en database om veterinærlovgivning: 150 000 EUR (punkt I.3.1)
 - ii) bidrag til horisontal information om dyresundhedsaktiviteter: 112 700 EUR (punkt I.3.2)
 - iii) arrangementer til støtte for den løbende indsats til fordel for dyrevelfærd og vedligeholdelse af eksisterende informationsredskaber: 782 000 EUR (punkt I.3.3)
 - iv) publikationer og informationsformidling med henblik på at synliggøre de strategiske principper for dyresundhed og dyrevelfærd: 1 030 000 EUR (punkt I.3.4)
 - v) ekstern foreløbig vurdering af udryddelses- og overvågningsprogrammer for 2013: 150 000 EUR (punkt I.3.5).

I.2. AKTION VED FÆLLES FORVALTNING**I.2.1. VERDENSORGANISATIONEN FOR DYRESUNDHED (OIE)**

Verdenskonference om biosikkerhed, regionale seminarer for europæiske OIE-kontaktpunkter for vilde dyr og planter og for anmeldelse af dyresygdomme og for sikkerheden ved animalske fødevarer i produktionsfasen; regionale møder i styrelsesgruppen for dyrevelfærdsplatformen i Europa (Steering Group of the Animal Welfare Platform for Europe); regional konference om gennemførelsen af den løbende bekæmpelse af mund- og klovesyge i Centralasien; regionale møder i det blandede stående udvalg i Middelhavsnetværket for dyresundhed (Joint Permanent Committee of the Mediterranean Animal Health Network) (REMESA); tilpasning af værktøjet til sygdomskategorisering og -prioritering inden for rammerne af OIE-undersøgelsen og notering og kategorisering af prioriterede dyresygdomme, herunder dem, der kan overføres til mennesker, således at det også kan anvendes i forbindelse med sygdomme hos vanddyr.

RETSGRUNDLAG

Artikel 23 i beslutning 2009/470/EF

BUDGETPOST

17 04 02 01

VEJLEDENDE ANTAL OG ART AF PLANLAGTE AFTALER

En bidragsaftale i 2013-2014

GENNEMFØRELSESIINSTANS

Verdensorganisationen for Dyresundhed (OIE) er en mellemstatslig organisation, der er ansvarlig for at forbedre dyresundheden på verdensplan. OIE beskæftiger sig også med dyresundhedsnormer for international handel med levende dyr og produkter heraf, som anerkendes af Verdenshandelsorganisationen (WTO) som internationale referencesundhedsregler.

Med det formål:

- at forbedre dyresundheden på verdensplan og dermed mindske dyresygdomsrisikoen i EU,
- at fremme Unionens dyresundheds- og dyrevelfærdspolitik og -standarder og
- at lette EU's eksport

er det vigtigt, at EU's tilgang til dyresundhed og dyrevelfærd deles med alle OIE's medlemsstater, og at EU aktivt støtter konferencer og uddannelsesseminarer, der afholdes af OIE.

Kommissionen og OIE underskrev den 7. juni 2010 en langfristet rammeaftale om de administrative og finansielle vilkår for deres samarbejde (vedlagt), ifølge hvilken »Den Europæiske Unions aftale om ydelse af bidrag til en international organisation« (i det følgende benævnt »standardbidragsaftalen«) finder anvendelse på verdensomspændende, regionale eller nationale programmer og foranstaltninger, der administreres af OIE og finansieres eller samfinansieres af Den Europæiske Union.

Der er tidligere foretaget en grundig og fuldstændig evaluering af OIE baseret på en »4 søjle-vurdering«, der viste, at OIE i forbindelse med regnskabsførelse, revision, kontrol og indgåelse af indkøbsaftaler anvender standarder, der frembyder garantier svarende til internationalt anerkendte standarder.

MÅL, SOM SKAL OPFYLDES, OG FORVENTEDE RESULTATER

At udveksle oplysninger om EU's tilgang til dyresundhed og -velfærd og veterinærforanstaltninger med henblik på folkesundheden med alle OIE-medlemmer gennem fremme af Unionens dyresundheds- og dyrevelfærdspolitik i forbindelse med konferencer og uddannelsesseminarer, der afholdes af OIE. I sidste ende at forbedre dyresundhed og -velfærd og offentlige veterinærforanstaltninger med henblik på folkesundheden på verdensplan og dermed mindske risikoen i EU og lette EU's eksport.

At afslutte undersøgelsen om registrering og klassificering af prioriterede dyresygdomme, herunder dem, der kan overføres til mennesker, og at tilpasse det redskab for sygdomskategorisering og -prioritering, der er udviklet inden for disse rammer, således at det også kan anvendes for sygdomme hos vanddyr. Denne gennemførelse er nødvendig for at opføre sygdomme som led i den nye EU-lovgivning om dyresundhed. Dette vil føre til en bedre prioritering af EU's foranstaltninger og udnyttelse af ressourcer.

BESKRIVELSE AF OG FORMÅL MED GENNEMFØRELSESFORANSTALTNINGEN

En oversigt over de forskellige foranstaltninger, der skal finansieres over denne post, findes nedenfor.

GENNEMFØRELSE

Fælles forvaltning

VEJLEDENDE TIDSRAMME FOR INDGÅELSE AF BIDRAGSAFTALEN

Tredje kvartal af 2013

MAKSIMUMSBELØB OG BIDRAGSSATS

540 000 EUR

Oversigt over de aktiviteter, som OIE afholder i 2013-2014:

- 1 global konference om biosikkerhed (100 000 EUR)
- 6 regionale konferencer/seminarer (360 000 EUR) og
- 1 undersøgelse om sygdomskategorisering (80 000 EUR).

1.2.2. FINANSIELLE BIDRAG TIL EUFMD TRUSTFOND 911100MTF/INT/003/EØF UNDER LEVNEDSMIDDEL- OG LANDBRUGSORGANISATIONEN (FAO)

Målet er at bidrage til bekæmpelsen af mund- og klovesyge (FMD) uden for EU. Til dette formål har EUFMD udarbejdet en strategisk plan for 2013-2017, der omfatter fire søjler.

Den første søjle sigter mod en forbedring af beredskabsniveauet for FMD-krisestyring i medlemslandene, herunder udvikling af en ramme for europæiske eksperter for FMD-krisestyring via tidstro uddannelse, støtte til beredskabsplanlægning, udvikling af beslutningsværktøjer for sygdomskontrolledere og et program for udvikling af et system for tidlig varsling og sygdomsforvaltning i Balkanregionen.

Den anden søjle sigter mod at reducere risici for EU-lande på grund af mund- og klovesygesituationen i de europæiske nabolande gennem løbende bekæmpelse af FMD i de tilstødende regioner, hovedsagelig i de tilgrænsende områder Tyrkiet og Israel, men også lande i det nordlige Afrika.

Den tredje søjle har til formål at fremme den globale strategi for løbende bekæmpelse af FMD via ekspertbistand til fastlagte FAO og OIE-aktiviteter.

Den fjerde søjle omfatter en mekanisme for hurtig reaktion på mund- og klovesygekrise i EU's nabolande, der kan omfatte levering af nødvacciner til regioner, der udgør en risiko for medlemslandene.

RETSGRUNDLAG

Artikel 16 i beslutning 2009/470/EF

BUDGETPOST

17 04 02 01

VEJLEDENDE ANTAL OG ART AF BIDRAG

En bidragsaftale i 2013-2015, som vil blive gennemført på følgende måde:

- 1) Saldoen på trustfond 911100MTF/INT/003/EØF pr. 31. august 2013.
- 2) Unionens finansielle bidrag til trustfonden fastsættes til højst 4 000 000 EUR for en periode på 24 måneder fra den 1. september 2013.
- 3) Den første rate af det beløb, der er omhandlet i stk. 2 for 2013, består af:
 - a) saldoen som omhandlet i stk. 1
 - b) et EU-bidrag, der bringer trustfondens samlede midler i USD op på, hvad der svarer til 2 000 000 EUR.
- 4) Udgifter afholdt af trustfonden fra den 1. september 2013 indtil den 31. august 2015 dækkes gennem årlige EU-bidrag, der skal betales i henholdsvis 2014 og 2015. Det er dog en forudsætning for disse bidrag, at der er disponible midler på EU's budget.
- 5) De årlige EU-bidrag omhandlet i stk. 4 baseres på den finansberetning, der udarbejdes af EUFMD til enten eksekutivkomitéens årsmøde eller EUFMD's halvårslige generalforsamling sammen med detaljeret dokumentation i overensstemmelse med reglerne for FAO og den finansielle og administrative rammeaftale vedrørende FAO's aktiviteter.
- 6) Der indgås en gennemførelsesaftale mellem Kommissionen og FAO vedrørende anvendelsen og forvaltningen af trustfonden for den periode på 24 måneder, der begynder den 1. september 2013.
- 7) Trustfonden forvaltes af Europa-Kommissionen og EUFMD i fællesskab i overensstemmelse med gennemførelsesaftalen som omhandlet i stk. 6.

MAKSIMAL BIDRAGSRATE

4 000 000 EUR

I.3. OFFENTLIGE INDKØBSAFTALER

Det samlede budget til indkøbsaftaler i 2013 beløber sig til 2 224 700 EUR.

I.3.1. MEDLEMSSTATERNES MYNDIGHEDERS ADGANG TIL EN INTERAKTIV DATABASE OM VETERINÆRBESTEMMELSER

RETSGRUNDLAG

Artikel 20 i beslutning 2009/470/EF

BUDGETPOST

17 04 02 01

VEJLEDENDE ANTAL OG ART AF PLANLAGTE AFTALER

Én tjenesteydelseskontrakt.

INDHOLDET AF DE PLANLAGTE AFTALER (HVIS MULIGT)

Veterinærlovgivning indeholder mange elementer, som det er nyttigt for medlemsstaternes myndigheder at have interaktiv adgang til. En sådan database bør ajourføres, senest 24 timer efter at ny lovgivning er offentliggjort, og indeholde de konsoliderede udgaver af de pågældende bestemmelser. Den bør også indeholde brugervenlige oversigter over relaterede data, der er vigtige for de veterinære myndigheders daglige arbejde i medlemsstaterne.

Den planlagte støtte vil gøre det muligt at stille lovgivning og relevante data til rådighed for medlemsstaternes myndigheder på en interaktiv og let tilgængelig måde i 2014 og 2015.

GENNEMFØRELSE

Direkte centraliseret

VEJLEDENDE TIDSRAMME FOR IVÆRKSÆTTELSEN AF PROCEDURERNE FOR INDGÅELSE AF AFTALER

Tredje kvartal 2013

VEJLEDENDE UDBUDSBELØB

150 000 EUR

I.3.2. BIDRAG TIL HORIZONTAL INFORMATION VEDRØRENDE DYRESUNDHEDSAKTIVITETER

RETSGRUNDLAG

Artikel 20 i beslutning 2009/470/EF

BUDGETPOST

17 04 02 01

VEJLEDENDE ANTAL OG ART AF PLANLAGTE AFTALER

Ca. 10 specifikke aftaler under forskellige rammeaftaler

INDHOLDET AF DE PLANLAGTE AFTALER (HVIS MULIGT)

Bidrag til horizontal information vedrørende dyresundhedsaktiviteter

GENNEMFØRELSE

Direkte centraliseret

VEJLEDENDE TIDSRAMME FOR IVÆRKSÆTTELSEN AF PROCEDURERNE FOR INDGÅELSE AF AFTALER

Gennem hele 2013

VEJLEDENDE UDBUDSBELØB

112 700 EUR

I.3.3. ARRANGEMENTER TIL STØTTE FOR DEN LØBENDE POLITISKE INDSATS TIL FORDEL FOR DYREVELFÆRD OG VEDLIGEHOJDELSE AF EKSISTERENDE INFORMATIONSREDSKABER

RETSGRUNDLAG

Artikel 20 og 23 i beslutning 2009/470/EF

BUDGETPOST

17 04 02 01

VEJLEDENDE ANTAL OG ART AF PLANLAGTE AFTALER

6 specifikke aftaler under forskellige rammeaftaler

INDHOLDET AF DE PLANLAGTE AFTALER (HVIS MULIGT)

a) udarbejdelse af skriftlige publikationer om dyrevelfærd (30 000 EUR)

b) aktiviteter til støtte af undervisning af børn om dyrevelfærd (162 000 EUR)

c) tilrettelæggelse af 2 regionale workshops for praktiserende dyrlæger (120 000 EUR)

- d) undersøgelse med henblik på udarbejdelse af en rapport om virkningen af dyrevelfærdsaktiviteter på europæiske husdyrproducenters konkurrenceevne i en globaliseret verden (100 000 EUR)
- e) undersøgelse vedrørende hundes og kattes velfærd (herunder en workshop om handel) (200 000 EUR)
- f) tilrettelæggelse af en uddannelse om dataindsamling vedrørende slagtekyllinger (170 000 EUR).

GENNEMFØRELSE

Direkte centraliseret

VEJLEDENDE TIDSRAMME FOR IVÆRKSÆTTELSEN AF PROCEDURERNE FOR INDGÅELSE AF AFTALER

Fra andet kvartal til tredje kvartal af 2013.

VEJLEDENDE UDBUDSBELØB

782 000 EUR

I.3.4. PUBLIKATIONER OG INFORMATIONSFORMIDLING MED HENBLIK PÅ AT SYNLIGGØRE DYRESUNDHEDS-SPØRGSMÅL OG PRINCIPPERNE I DYRESUNDHEDSSTRATEGIEN

RETSGRUNDLAG

Artikel 20 i beslutning 2009/470/EF

BUDGETPOST

17 04 02 01

VEJLEDENDE ANTAL OG ART AF PLANLAGTE AFTALER

Indgåelse af mindst 10 specifikke tjenesteydelsesaftaler ved anvendelse af en rammeaftale.

INDHOLDET AF DE PLANLAGTE AFTALER (HVIS MULIGT)

- a) veterinærkonference i 2013 i Bruxelles om den nye dyresundhedslovgivning for at fremme en moderne, fleksibel og forenklet lovgivningsmæssig ramme (100 000 EUR)
- b) seminar for veterinærstuderende med henblik på at styrke »fra jord til bord-budskabet« (75 000 EUR)
- c) deltagelse i internationale arrangementer for at fremme den integrerede strategi for fødevarerikkerhed »fra jord til bord« via 2 store messer (300 000 EUR) og tre mindre messer (300 000 EUR). Deltagelse i disse messer vil sigte mod at nå ud til omkring 2 mio. borgere med henblik på at gøre dem bekendt med merværdien og fordelene ved vores politik for deres dagligdag
- d) støtte til forskellige informationsaktiviteter i relation til Traces-systemet (Trade Control and Expert System), herunder websted, årsrapport, brochure og medieevent (55 000 EUR)
- e) produktion af publikationer og oplysningsmateriale om dyresundhed (200 000 EUR). Disse vil tjene til at styrke vores budskaber om borgernes fordele i forbindelse med dyresundhed (da de vedrører fødevarerikkerhed, menneskers sundhed og økonomien) og støtte aktiviteter til fremme af disse budskaber på lokalt plan.

GENNEMFØRELSE

Direkte centraliseret

VEJLEDENDE TIDSRAMME FOR IVÆRKSÆTTELSEN AF PROCEDURERNE FOR INDGÅELSE AF AFTALER

Gennem hele 2013

VEJLEDENDE UDBUDSBELØB

1 030 000 EUR

I.3.5. EKSTERN FORELØBIG VURDERING AF UDRYDDELSSES- OG OVERVÅGNINGSPROGRAMMER FOR 2014

RETSGRUNDLAG

Artikel 27 i beslutning 2009/470/EF

BUDGETPOST

17 04 02 01

VEJLEDENDE ANTAL OG ART AF PLANLAGTE AFTALER

Indgåelse af mindst 30 ekspertaftaler med eksterne eksperter, der skal udvælges efter proceduren for indkaldelse af interessetilkendegivelse.

INDHOLDET AF DE PLANLAGTE AFTALER (HVIS MULIGT)

I henhold til artikel 27 i beslutning 2009/470/EF skal Kommissionen vurdere de programmer, der er forelagt for 2014. Der kan indsendes programmer vedrørende 11 sygdomme. Formålet er, at to eksterne tekniske assistenter pr. sygdom skal foretage en foreløbig vurdering af disse programmer.

GENNEMFØRELSE

Direkte centraliseret

DEN VEJLEDENDE TIDSRAMME FOR IVÆRKSÆTTELSE AF PROCEDUREN

Juni-juli 2013

VEJLEDENDE BELØB FOR FORANSTALTNINGEN

150 000 EUR

BILAG II

Arbejdsprogram for 2013**Pesticidlovgivning****II.1. INDLEDNING**

Dette program omfatter én gennemførelsesforanstaltning for 2013.

II.2. OFFENTLIGE INDKØBSAFTALER

UNDERSØGELSE AF ULOVLIGE OG FORFALSKEDE PESTICIDER MED HENBLIK PÅ AT FORETAGE EN EVALUERING AF MEDLEMSSTATERNES KONTROLAKTIVITETER OG INDHENTE OPLYSNINGER OM HANDELEN MED ULOVLIGE OG FORFALSKEDE PESTICIDER

RETSGRUNDLAG

artikel 76, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1107/2009

BUDGETPOST

17 04 04 01

VEJLEDENDE ANTAL OG ART AF PLANLAGTE AFTALER

Én aftale

INDHOLDET AF DE PLANLAGTE AFTALER (HVIS MULIGT)

- at evaluere de eksisterende kontrolforanstaltninger, der udføres af medlemsstaternes myndigheder for plantebeskyttelsesmidler og aktive stoffer samt andre stoffer i plantebeskyttelsesmidler
- at indsamle oplysninger om handel med forfalskede og ulovlige pesticider og
- at kontrollere, at de lovgivningsmæssige rammer og foranstaltninger er hensigtsmæssige, og fremsætte forslag til forbedring/bedste praksis.

GENNEMFØRELSE

Direkte centraliseret

VEJLEDENDE TIDSRAMME FOR IVÆRKSÆTTELSEN AF PROCEDURERNE FOR INDGÅELSE AF AFTALER

Tredje kvartal af 2013

VEJLEDENDE UDBUDSBELØB

100 000 EUR

BILAG III

Arbejdsprogram for 2013**Forordning (EF) nr. 882/2004****III.1. INDLEDNING**

Dette program omfatter 3 gennemførelsesforanstaltninger for 2013. På baggrund af artikel 66, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 882/2004 vedrørende finansiel støtte fra Unionen til foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre anvendelsen af samme forordning, er budgetfordelingen og hovedindsatsen som følger:

I forbindelse med indkøb:

- kontrol af gyldigheden af CEN-påvisningsmetode EN 1785:2003 for ioniserede fødevarer: 60 000 EUR (punkt III.2.1)
- økonomisk undersøgelse vedrørende antimikrobiel resistens, foretaget af OECD: 50 000 EUR (punkt III.2.2)
- bidrag til horisontal information om foder- og fødevarekontrol, bl.a. til opdatering af relevante dele af websteder og udformning og udarbejdelse af trykt og audiovisuelt materiale: 203 582 EUR (punkt III.2.3)
- meddelelse om FVO-kontrolopgaver: 150 000 EUR (punkt III.2.4)
- konsekvensanalyse af behovet for at fastsætte EU-bestemmelser vedrørende frivillige mærkningsordninger for GMO-fri produkter: 100 000 EUR (punkt III.2.5)
- udvikling af en fælles metodologi for medlemsstaternes indsamling af oplysninger om forbruget og anvendelsen af fødevaretilsætningsstoffer og -aromaer i Den Europæiske Union: 150 000 EUR (punkt III.2.6)
- ekstern foreløbig vurdering af de programmer, som EU's referencelaboratorier fremlægger: 75 000 EUR (punkt III.2.7)
- undersøgelse med henblik på at indsamle nye og eksisterende data til at vurdere virkningen på det indre marked samt på foderstofvirksomhedsledere, husdyrproducenter og andre operatører af gennemførelsen af Kommissionens forordning (EU) nr. 619/2011: 100 000 EUR (punkt III.2.8).

III.2. OFFENTLIGE INDKØBSAFTALER

Det samlede budget til indkøbsaftaler i 2013 beløber sig til 694 000 EUR.

III.2.1. KONTROL AF GYLDIGHEDEN AF CEN-PÅVISNINGSMETODE EN 1785:2003 FOR IONISEREDE LEVNEDSMIDLER**RETSGRUNDLAG**

Artikel 66, stk. 1, litra c), i Rådets forordning (EF) nr. 882/2004

BUDGETPOST

17 04 07 01

VEJLEDENDE ANTAL OG ART AF PLANLAGTE AFTALER

En administrativ aftale

INDHOLDET AF DE PLANLAGTE AFTALER (HVIS MULIGT)

Prøvninger foretaget af Det Fælles Forskningscenter (FFC) om pålideligheden af de tilgængelige metoder til påvisning af markører for bestråling

GENNEMFØRELSE

Direkte centraliseret

VEJLEDENDE TIDSRAMME FOR IVÆRKSÆTTELSEN AF PROCEDURERNE FOR INDGÅELSE AF AFTALER

Første halvår af 2013

VEJLEDENDE UDBUDSBELØB

60 000 EUR

III.2.2. ØKONOMISK UNDERSØGELSE AF ANTIMIKROBIEL RESISTENS, UDARBEJDET AF OECD

RETSGRUNDLAG

Artikel 66, stk. 1, litra c), i Rådets forordning (EF) nr. 882/2004

BUDGETPOST

17 04 07 01

VEJLEDENDE ANTAL OG ART AF PLANLAGTE AFTALER

Én aftale

INDHOLDET AF DE PLANLAGTE AFTALER (HVIS MULIGT)

Kommissionens nuværende politiske initiativ vedrørende antimikrobiel resistens bør støttes af økonomiske analyser, der dokumenterer virkningerne af antimikrobiel resistens.

GENNEMFØRELSE

Direkte centraliseret

VEJLEDENDE TIDSRAMME FOR IVÆRKSÆTTELSEN AF PROCEDURERNE FOR INDGÅELSE AF AFTALER

Andet halvår af 2013

VEJLEDENDE UDBUDSBELOB

50 000 EUR

III.2.3. BIDRAG TIL HORIZONTAL INFORMATION OM FODER- OG FØDEVAREKONTROL, BL.A. TIL OPDATERING AF RELEVANTE DELE AF WEBSTEDER OG UDFORMNING OG UDARBEJDELSE AF TRYKT OG AUDIOVISUELT MATERIALE

RETSGRUNDLAG

Artikel 66, stk. 1, litra c), i Rådets forordning (EF) nr. 882/2004

BUDGETPOST

17 04 07 01

VEJLEDENDE ANTAL OG ART AF PLANLAGTE AFTALER

Ca. 10 specifikke tjenesteydelsesaftaler under forskellige rammeaftaler

INDHOLDET AF DE PLANLAGTE AFTALER (HVIS MULIGT)

Bidrag til horizontal information om foder- og fødevarekontrol, bl.a. til opdatering af relevante dele af websteder og udformning og udarbejdelse af trykt og audiovisuelt materiale.

GENNEMFØRELSE

Direkte centraliseret

VEJLEDENDE TIDSRAMME FOR IVÆRKSÆTTELSEN AF PROCEDURERNE FOR INDGÅELSE AF AFTALER

Hele 2013

VEJLEDENDE UDBUDSBELOB

203 582 EUR

III.2.4. MEDDELELSE OM FVO-INSPEKTIONSOPGAVER

RETSGRUNDLAG

Artikel 66, stk. 1, litra c), i Rådets forordning (EF) nr. 882/2004.

BUDGETPOST

17 04 07 01

VEJLEDENDE ANTAL OG ART AF PLANLAGTE AFTALER

Ca. 5 specifikke aftaler under forskellige rammeaftaler

INDHOLDET AF DE PLANLAGTE AFTALER

Produktion af publikationer og oplysningsmateriale i forbindelse med inspektion.

GENNEMFØRELSE

Direkte centraliseret

VEJLEDENDE TIDSRAMME FOR IVÆRKSÆTTELSEN AF PROCEDURERNE FOR INDGÅELSE AF AFTALER

Spredt over hele 2013

VEJLEDENDE UDBUDSBELOB

150 000 EUR

III.2.5. KONSEKVENSANALYSE AF BEHOVET FOR AT FASTSÆTTE EU-BESTEMMELSER VEDRØRENDE FRIVILLIGE MÆRKNINGSORDNINGER FOR GMO-FRI PRODUKTER

RETSGRUNDLAG

Artikel 66, stk. 1, litra c), i Rådets forordning (EF) nr. 882/2004

BUDGETPOST

17 04 07 01

VEJLEDENDE ANTAL OG ART AF PLANLAGTE AFTALER

En eller flere aftaler, afhængigt af resultaterne af den igangværende undersøgelse, som Kommissionen har iværksat.

INDHOLDET AF DE PLANLAGTE AFTALER (HVIS MULIGT)

Dataindsamling og vurdering af løsningsmodeller til støtte for konsekvensanalysen af EU's strategier for harmonisering på EU-niveau af frivillige mærkningsordninger for GMO-fri produkter.

GENNEMFØRELSE

Direkte centraliseret

VEJLEDENDE TIDSRAMME FOR IVÆRKSÆTTELSEN AF PROCEDURERNE FOR INDGÅELSE AF AFTALER

Andet halvår af 2013

VEJLEDENDE UDBUDSBELOB

100 000 EUR

III.2.6. UDVIKLING AF EN FÆLLES METODOLOGI FOR MEDLEMSSTATERNES INDSAMLING AF OPLYSNINGER VEDRØRENDE FORBRUG OG ANVENDELSE AF TILSÆTNINGSSTOFFER OG AROMAER I EU

RETSGRUNDLAG

Artikel 29 i forordning (EF) nr. 1333/2008 og artikel 23 i forordning (EF) nr. 1334/2008

BUDGETPOST

17 04 07 01

VEJLEDENDE ANTAL OG ART AF PLANLAGTE AFTALER

En eller flere aftaler

INDHOLDET AF DE PLANLAGTE AFTALER (HVIS MULIGT)

- indsamling af oplysninger om de nuværende systemer til overvågning af tilsætningsstoffer og aromaer
- fastlæggelse af specifikke behov for Den Europæiske Fødevaresikkerhedsautoritet
- anbefaling af retningslinjer for en EU-tilgang for overvågning af tilsætningsstoffer og aromaer

GENNEMFØRELSE

Direkte centraliseret

VEJLEDENDE TIDSRAMME FOR IVÆRKSÆTTELSEN AF PROCEDURERNE FOR INDGÅELSE AF AFTALER

Andet halvår af 2013

VEJLEDENDE UDBUDSBELOB

150 000 EUR

III.2.7. EKSTERN FORELØBIG VURDERING AF PROGRAMMERNE FOR 2014 FRA EU'S REFERENCELABORATORIER

RETSGRUNDLAG

Artikel 66, stk. 1, litra c), i Rådets forordning (EF) nr. 882/2004

BUDGETPOST

17 04 07 01

VEJLEDENDE ANTAL OG ART AF PLANLAGTE AFTALER

Indgåelse af mindst 15 ekspertaftaler med eksterne eksperter, der skal udvælges efter proceduren for indkaldelse af interessetilkendegivelser

INDHOLDET AF DE PLANLAGTE AFTALER (HVIS MULIGT)

EU-referencelaboratorierne skal forelægge arbejdsprogrammet for 2014 ved udgangen af september 2013. Kommissionen vurderer disse programmer. Der kan indsendes programmer for 44 emner. Målet er, at eksterne eksperter skal foretage en foreløbig vurdering af nogle programmer.

GENNEMFØRELSE

Direkte centraliseret

VEJLEDENDE TIDSRAMME FOR IVÆRKSÆTTELSEN AF PROCEDUREN

Efteråret 2013

VEJLEDENDE BELØB FOR FORANSTALTNINGEN

75 000 EUR

III.2.8. UNDERSØGELSE MED HENBLIK PÅ AT INDSAMLE NYE OG EKSISTERENDE DATA TIL AT VURDERE VIRKNINGEN PÅ DET INDRE MARKED SAMT PÅ FODERSTOFVIRKSOMHEDSLEDERE, HUSDYRPRODUCENTER OG OPERATØRER AF GENNEMFØRELSEN AF KOMMISSIONENS FORORDNING (EU) Nr. 619/2011

RETSGRUNDLAG

Artikel 66, stk. 1, litra c), i Rådets forordning (EF) nr. 882/2004.

BUDGETPOST

17 04 07 01

VEJLEDENDE ANTAL OG ART AF PLANLAGTE AFTALER

Indgåelse af én specifik tjenesteydelseskontrakt

INDHOLDET AF DE PLANLAGTE AFTALER (HVIS MULIGT)

Indsamling og analyse af data fra alle berørte parter vedrørende den sandsynlige virkning af, at Kommissionens forordning (EU) nr. 619/2011 udvides eller ikke udvides til også at gælde fødevarer, som forberedelse til en konsekvensanalyse.

GENNEMFØRELSE

Direkte centraliseret

VEJLEDENDE TIDSRAMME FOR IVÆRKSÆTTELSEN AF PROCEDUREN

Efteråret 2013

VEJLEDENDE BELØB FOR FORANSTALTNINGER

100 000 EUR

KOMMISSIONENS GENNEMFØRELSESAFGØRELSE

af 10. juni 2013

om finansiering af arbejdsprogrammet for 2013 vedrørende uddannelse inden for foder- og fødevarerikkerhed, dyresundhed, dyrevelfærd og plantesundhed inden for rammerne af programmet »Bedre uddannelse — større fødevarerikkerhed«

(2013/C 170/07)

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 ⁽¹⁾ (i det følgende benævnt »finansforordningen«), særlig artikel 84,

under henvisning til Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 1268/2012 af 29. oktober 2012 om gennemførelsesbestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget ⁽²⁾ (i det følgende benævnt »gennemførelsesbestemmelserne«), særlig artikel 94,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 58/2003 af 19. december 2002 om vedtægterne for de forvaltningsorganer, der skal administrere opgaver i forbindelse med EF-programmer ⁽³⁾, særlig artikel 12, stk. 3,

under henvisning til Rådets direktiv 2000/29/EF af 8. maj 2000 om foranstaltninger mod indslæbning i Fællesskabet af skadegørere på planter eller planteprodukter og mod deres spredning inden for Fællesskabet ⁽⁴⁾, særlig artikel 2, stk. 1, litra i),

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 af 29. april 2004 om offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at foderstof- og fødevarelovgivningen samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes ⁽⁵⁾, særlig artikel 66, stk. 1, litra b) og c), og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved forordning (EF) nr. 882/2004 er der fastsat generelle regler for offentlig kontrol med, om bestemmelserne overholdes korrekt, navnlig med henblik på at forebygge eller fjerne risici for mennesker og dyr eller nedbringe dem til et acceptabelt niveau og at yde garanti for fair praksis i forbindelse med handel med foderstoffer og

fødevarer og beskyttelse af forbrugernes interesser. I henhold til forordningens artikel 51 kan Kommissionen arrangere kurser for det personale fra medlemsstaternes kompetente myndigheder, der har ansvaret for offentlig kontrol som omhandlet i forordningen; deltagere fra tredjelande, især udviklingslande, kan deltage i kurserne. Disse kurser kan omfatte undervisning i EU's foderstof- og fødevarelovgivning samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelser.

- (2) Artikel 2, stk. 1, litra i), i direktiv 2000/29/EF om foranstaltninger mod indslæbning i Fællesskabet af skadegørere på planter eller planteprodukter og mod deres spredning inden for Fællesskabet danner retsgrundlag for tilrettelæggelse af kurser i plantesundhed.
- (3) Programmet »Bedre uddannelse — større fødevarerikkerhed« er etableret af Kommissionen for at opfylde målsætningerne i forordning (EF) nr. 882/2004. I Kommissionens meddelelse »Bedre uddannelse — større fødevarerikkerhed« ⁽⁶⁾ af 20. september 2006 undersøges mulighederne for den fremtidige tilrettelæggelse af uddannelsesaktiviteter.
- (4) Arbejdsprogrammet for 2013 vedrørende uddannelse inden for foder- og fødevarerikkerhed, dyresundhed, dyrevelfærd og plantesundhed for gennemførelse af programmet »Bedre uddannelse — større fødevarerikkerhed« i medlemsstaterne bør derfor vedtages.
- (5) Ved Kommissionens afgørelse 2008/544/EF ⁽⁷⁾ af 20. juni 2008 blev »Forvaltningsorganet for Folkesundhedsprogrammet« omdannet til »Forvaltningsorganet for Sundhed og Forbrugere« (i det følgende benævnt »forvaltningsorganet«). Visse forvaltnings- og programgennemførelsesopgaver i forbindelse med de uddannelsesforanstaltninger vedrørende fødevarerikkerhed, der gennemføres i henhold til forordning (EF) nr. 882/2004 og direktiv 2000/29/EF, blev ved Kommissionens beslutning K(2008) 4943 af 9. september 2008 uddelegeret til forvaltningsorganet. Der bør derfor ydes et driftstilskud til forvaltningsorganet for 2013 til finansiering af driftsomkostninger til aktiviteter i forbindelse med programmet »Bedre uddannelse — større fødevarerikkerhed«.

⁽¹⁾ EUT L 298 af 26.10.2012, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 362 af 31.12.2012, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 11 af 16.1.2003, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 169 af 10.7.2000, s. 1.

⁽⁵⁾ EUT L 165 af 30.4.2004, s. 1.

⁽⁶⁾ KOM(2006) 519 endelig af 20. september 2006.

⁽⁷⁾ EUT L 173 af 3.7.2008, s. 27.

- (6) I henhold til artikel 84 i finansforordningen og artikel 94, stk. 1, i gennemførelsesbestemmelserne skal der forud for indgåelsen af en forpligtelse til at afholde en udgift over Den Europæiske Unions budget foreligge en finansieringsafgørelse, som fastslår de vigtigste elementer i en foranstaltning, der medfører en udgift, og som er vedtaget af institutionen eller de myndigheder, som denne har bemyndiget.
- (7) Da arbejdsprogrammet for 2013 udgør en tilstrækkeligt detaljeret ramme, er nærværende afgørelse en finansieringsafgørelse som omhandlet i artikel 94, stk. 2 og 3, i gennemførelsesbestemmelserne.
- (8) Med henblik på anvendelsen af denne afgørelse bør »væsentlig ændring« defineres i overensstemmelse med artikel 94, stk. 4, i gennemførelsesbestemmelserne.
- (9) I henhold til artikel 92 i finansforordningen skal udgifter fastsættes, anvises og betales inden for de tidsfrister, der fastsættes i gennemførelsesbestemmelserne. Disse regler skal også specificere, under hvilke betingelser for sent betalte kreditorer kan modtage morarenter, der betales over budgetposten for selve udgiften.
- (10) Denne afgørelse bør derfor fastsætte regler for betaling af morarenter som følge af for sen betaling i forbindelse med foranstaltninger, der er medtaget i arbejdsprogrammet for 2013 —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Arbejdsprogrammet for gennemførelse i 2013 af programmet »Bedre uddannelse — større fødevarerikkerhed«, jf. bilaget, vedtages hermed. Det udgør en finansieringsafgørelse som omhandlet i artikel 84 i finansforordningen.

Artikel 2

1. Det samlede tilskud til gennemførelse af arbejdsprogrammet er på 16 170 000 EUR og finansieres over følgende

budgetposter i Den Europæiske Unions almindelige budget for 2013:

- a) budgetpost 17 04 07 01: 14 200 000 EUR
- b) budgetpost 17 04 04 01: 600 000 EUR
- c) budgetpost 17 01 04 05: 200 000 EUR
- d) budgetpost 17 01 04 31: 1 170 000 EUR.

2. Det i stk. 1, litra d), omhandlede beløb betales til Forvaltningsorganet for Sundhed og Forbrugere og er et driftstilskud.

3. Morarenter som følge af for sen betaling kan også betales over de budgetposter, der er omhandlet i stk. 1, litra a) og b), jf. artikel 92 i finansforordningen.

Artikel 3

Kumulerede ændringer af de beløb, der er tildelt foranstaltningerne omfattet af arbejdsprogrammet, og som ikke overstiger 20 % af det i artikel 2, stk. 1, anførte maksimale tilskud, betragtes ikke som væsentlige, jf. artikel 94, stk. 4, i gennemførelsesbestemmelserne, forudsat at de ikke i betydelig grad påvirker arbejdsprogrammets karakter og målsætninger.

Den anvisningsberettigede kan foretage sådanne ændringer i overensstemmelse med principperne om forsvarlig finansiel forvaltning og proportionalitet.

Udfærdiget i Bruxelles, den 10. juni 2013.

På Kommissionens vegne

Tonio BORG

Medlem af Kommissionen

BILAG

Arbejdsprogrammet for 2013 vedrørende uddannelse inden for foder- og fødevarerikkerhed, dyresundhed, dyrevelfærd og plantesundhed inden for rammerne af programmet »Bedre uddannelse — større fødevarerikkerhed«

1.1. Indledning

Dette arbejdsprogram omfatter tre gennemførelsesforanstaltninger for 2013. På grundlag af målsætningerne i forordning (EF) nr. 882/2004 og direktiv 2000/29/EF er budgetfordelingen og de primære foranstaltninger som følger:

1.2. Indkøb (gennemført ved indirekte central forvaltning):	
1.2.1. Uddannelse: eksterne kontrakter vedrørende gennemførelsen af uddannelsesprogrammet	14 800 000 EUR
1.2.2. Uddannelse: it-udstyr, -værktøjer og -støtte, pr-, oplysnings- og kommunikationsmateriale samt konferencer	200 000 EUR
1.3. Andre aktioner: Driftstilskud til Forvaltningsorganet for Sundhed og Forbrugere	1 170 000 EUR
I ALT	16 170 000 EUR

1.2. Offentlige kontrakter

Det samlede budget til indkøbsaftaler i 2013 beløber sig til 15 000 000 EUR.

1.2.1. Uddannelse: eksterne kontrakter vedrørende gennemførelsen af uddannelsesprogrammet

RETSGRUNDLAG

Forordning (EF) nr. 882/2004, artikel 51 og artikel 66, stk. 1, litra b)
Direktiv 2000/29/EF, artikel 2, stk. 1, litra i)

BUDGETPOST

Budgetposter: 17 04 07 01 og 17 04 04 01

VEJLEDENDE ANTAL OG ARTEN AF PLANLAGTE AFTALER

Der vil blive indgået en eller flere tjenesteydelseskontrakter eller rammetjenesteydelseskontrakter for hvert enkelt af de nedennævnte tekniske emner. Man regner med at indgå omkring 15 tjenesteydelseskontrakter eller specifikke tjenesteydelseskontrakter. Eksterne kontrahenter deltager fortrinsvis i de organisatoriske og logistiske aspekter af uddannelsesaktiviteterne.

INDHOLDET AF DE PLANLAGTE AFTALER (HVIS MULIGT)

I 2013 vedrører uddannelsesaktiviteterne i medlemsstaterne følgende emner:

Aktiviteter	Beløb i EUR
HACCP	1 930 000
Dyresundhed (bier og eksotiske dyr)	1 240 000
Kontrol med fødevaretilsætningsstoffer	1 085 000
Kontrol med restkoncentrationer af veterinærlægemidler	855 000
Risikovurdering	880 000
Beredskabsplanlægning og sygdomsbekæmpelse	1 090 000
Bekæmpelse af transmissible spongiforme encephalopater	515 000
Overvågning af nye plantesundhedsrisici	600 000

Aktiviteter	Beløb i EUR
Støtte til EU's oversigtsrevisioner	855 000
Plantebeskyttelsesmidler (godkendelse og bæredygtig anvendelse)	1 165 000
Fødevarehygiejne og kontrol i primærproduktionen	975 000
Fødevarehygiejne og fleksibilitet	1 165 000
Nye fødevareundersøgelsesteknikker	615 000
RASFF	600 000
Kontrol med produktionen af sæd og embryoner	640 000
Andre emner vedrørende dyrsundhed og -velfærd, plantesundhed og fødevarer sikkerhed, og undersøgelser, konferencer, bistand, uddannelsesværktøjer og vurderinger	590 000
I ALT	14 800 000

GENNEMFØRELSE

14 620 000 EUR (finansiering af fødevarer sikkerhedsforanstaltninger i henhold til forordning (EF) nr. 882/2004 og direktiv 2000/29/EF) vil blive forvaltet og gennemført af Forvaltningsorganet for Sundhed og Forbrugere (Kommissionens afgørelse 2008/544/EF). De resterende 180 000 EUR vil blive anvendt af Kommissionen til undersøgelser, konferencer og vurderinger.

VEJLEDENDE TIDSRAMME FOR IVÆRKSÆTTELSEN AF PROCEDUREN FOR INDGÅELSE AF AFTALER

Sandsynligvis mellem maj og september så kontrakterne kan indgås i løbet af 2013.

VEJLEDENDE BELØB FOR UDBUD

14 800 000 EUR

1.2.2. Uddannelse: it-udstyr, -værktøjer og -støtte, pr-, oplysnings- og kommunikationsmateriale samt konferencer

RETSGRUNDLAG

Forordning (EF) nr. 882/2004, artikel 66, stk. 1, litra c)

BUDGETPOST

Budgetpost: 17 01 04 05

VEJLEDENDE ANTAL OG ARTEN AF PLANLAGTE AFTALER

Man regner med at indgå omkring 2 specifikke tjenesteydelseskontrakter som led i de eksisterende rammekontrakter.

INDHOLDET AF DE PLANLAGTE AFTALER (HVIS MULIGT)

Formålet med de foranstaltninger, der skal finansieres over dette budget, er at tilrettelægge uddannelsesprogrammerne, udstyr, værktøjer og støtte inden for it- og e-learning, pr-, oplysnings- og kommunikationsmateriale samt konferencer.

GENNEMFØRELSE

Denne foranstaltning gennemføres direkte af GD for Sundhed og Forbrugere.

VEJLEDENDE TIDSRAMME FOR IVÆRKSÆTTELSEN AF PROCEDUREN FOR INDGÅELSE AF AFTALER

Sandsynligvis mellem maj og oktober.

VEJLEDENDE BELØB FOR UDBUD

200 000 EUR

1.3. Andre aktioner: Driftstilskud til Forvaltningsorganet for Sundhed og Forbrugere

RETSGRUNDLAG

Rådets forordning (EF) nr. 58/2003, navnlig artikel 12, stk. 3.

BUDGETPOST

Budgetpost: 17 01 04 31

BELØB

1 170 000 EUR

BESKRIVELSE AF OG FORMÅL MED GENNEMFØRELSESFORANSTALTNINGEN

Over dette budget finansieres det tilskud til forvaltningsorganets driftsomkostninger i 2013, der vedrører programmerne under udgiftsområde 2 i de finansielle overslag. Over budgetpost 17 01 04 31 finansieres tilskuddet til forvaltningsorganets driftsomkostninger i 2013 til den del, der vedrører programmet »Bedre uddannelse — større fødevareresikkerhed«. I henhold til artikel 12, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 58/2003 skal driftstilskuddet fradrages bevillingerne til de EU-programmer, forvaltningsorganet forvalter. Der er i budgettet for 2013 oprettet to særskilte budgetposter for det tilskud, der skal betales til forvaltningsorganet, én post for programmer under udgiftsområde 2 og én for programmer under udgiftsområde 3b i de finansielle overslag.

V

(Øvrige meddelelser)

PROCEDURER VEDRØRENDE GENNEMFØRELSEN AF
KONKURRENCEPOLITIKKEN

EUROPA-KOMMISSIONEN

Anmeldelse af en planlagt fusion

(Sag COMP/M.6955 — KKR/Bidco/South Staffordshire Plc)

Behandles eventuelt efter den forenklede procedure

(EØS-relevant tekst)

(2013/C 170/08)

1. Den 7. juni 2013 mod Kommissionen i overensstemmelse med artikel 4 i Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 ⁽¹⁾ anmeldelse af en planlagt fusion, hvorved Selena Bidco Limited (»Bidco«, Jersey), der kontrolleres af KKR & Co. LP (»KKR«, USA), gennem opkøb af aktier erhverver enekontrol over South Staffordshire Plc og tilknyttede virksomheder (»Target«, Det Forenede Kongerige), jf. Fusionsforordningens artikel 3, stk. 1, litra b).

2. De deltagende virksomheder er aktive på følgende områder:

- KKR: levering af en bred vifte af tjenester inden for alternativ formueforvaltning til offentlige og private markedsinvestorer samt kapitalmarkedsløsninger for virksomheden, dens porteføljevirksomheder og kunder
- South Staffordshire Plc: levering af vandforsyningstjenester i vandforsyningsområderne South Staffordshire og Cambridge, levering af andre supplerende tjenester i forbindelse med vand samt levering af vandkølere.

3. Efter en foreløbig gennemgang af sagen finder Kommissionen, at den anmeldte fusion muligvis falder ind under EF-fusionsforordningen. Den har dog endnu ikke taget endelig stilling hertil. Det bemærkes, at denne sag eventuelt vil blive behandlet efter den forenklede procedure i overensstemmelse med Kommissionens meddelelse om en forenklet procedure til behandling af visse fusioner efter EF-fusionsforordningen ⁽²⁾.

4. Kommissionen opfordrer hermed alle interesserede til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger til den planlagte fusion.

Bemærkningerne skal være Kommissionen i hænde senest ti dage efter offentliggørelsen af denne meddelelse og kan med angivelse af sagsnummer COMP/M.6955 — KKR/Bidco/South Staffordshire Plc sendes til Kommissionen pr. fax (+32 22964301), pr. e-mail til COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu eller pr. brev til følgende adresse:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Konkurrence
Registreringskontoret for Fusioner
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

⁽¹⁾ EUT L 24 af 29.1.2004, s. 1 (»EF-Fusionsforordningen«).

⁽²⁾ EUT C 56 af 5.3.2005, s. 32 (»Meddelelsen om en forenklet procedure«).

Anmeldelse af en planlagt fusion
(Sag COMP/M.6946 — BayWa/Bohnhorst Agrarhandel)
Behandles eventuelt efter den forenklede procedure
(EØS-relevant tekst)
(2013/C 170/09)

1. Den 7. juni 2013 modtog Kommissionen i overensstemmelse med artikel 4 i Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 ⁽¹⁾ anmeldelse af en planlagt fusion, hvorved virksomheden BayWa Agri GmbH, der er et 100 % datterselskab af BayWA AG (Tyskland), på anden vis erhverver enekontrol over virksomheden Bohnhorst Agrarhandel GmbH (Tyskland), jf. Fusionsforordningens artikel 3, stk. 1, litra b).

2. De deltagende virksomheder er aktive på følgende områder:

- BayWa AG er en handels- og tjenesteydelseskonzern med globale aktiviteter inden for tre kernesegmenter, landbrug, energi og byggeri. Landbrugssegmentet er inddelt i underområderne handel med landbrugsvarer, frugt og teknik. Virksomheden handler bl.a. med Landbrugsteknik, indsamler og markedsfører planteprodukter fra landbruget og sælger råstoffer
- Bohnhorst Agrarhandel GmbH er en landbrugshandelsvirksomhed med internationale aktiviteter, der markedsfører landbrugsprodukter og råstoffer til landbrug og handel. Bohnhorst udbyder derudover tjenesteydelser inden for levering af råstoffer samt opkøb, lagring, omladning, markedsføring og transport af høstede afgrøder.

3. Efter en foreløbig gennemgang af sagen finder Kommissionen, at den anmeldte fusion muligvis falder ind under EF-fusionsforordningen. Den har dog endnu ikke taget endelig stilling hertil. Det bemærkes, at denne sag eventuelt vil blive behandlet efter den forenklede procedure i overensstemmelse med Kommissionens meddelelse om en forenklet procedure til behandling af visse fusioner efter EF-fusionsforordningen ⁽²⁾.

4. Kommissionen opfordrer hermed alle interesserede til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger til den planlagte fusion.

Bemærkningerne skal være Kommissionen i hænde senest ti dage efter offentliggørelsen af denne meddelelse og kan med angivelse af sagsnummer COMP/M.6946 — BayWa/Bohnhorst Agrarhandel sendes til Kommissionen pr. fax (+32 22964301), pr. e-mail til COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu eller pr. brev til følgende adresse:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Konkurrence
Registreringskontoret for Fusioner
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

⁽¹⁾ EUT L 24 af 29.1.2004, s. 1 (»EF-Fusionsforordningen«).

⁽²⁾ EUT C 56 af 5.3.2005, s. 32 (»Meddelelsen om en forenklet procedure«).

Anmeldelse af en planlagt fusion
(Sag COMP/M.6885 — SDNV/Germanischer Lloyd)
(EØS-relevant tekst)
(2013/C 170/10)

1. Den 10. juni 2013 modtog Kommissionen i overensstemmelse med artikel 4 og efter en henvisning i henhold til artikel 4, stk. 5, i Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 ⁽¹⁾ anmeldelse af en planlagt fusion, hvorved Stiftelsen Det Norske Veritas (»SDNV«, Norge) gennem opkøb af aktier erhverver enekontrol over Germanischer Lloyd SE (»Germanischer Lloyd SE«, Tyskland), jf. Fusionsforordningens artikel 3, stk. 1, litra b).

2. De deltagende virksomheder er aktive på følgende områder:

- SDNV: prøvning, eftersyn, certificerings-/kontrol-/klassificeringstjenester og dertil knyttet rådgivning inden for den maritime sektor samt sektorerne for olie og gas, energi og business assurance
- Germanischer Lloyd SE: prøvning, eftersyn, certificerings-/kontrol-/klassificering og dertil knyttet rådgivning inden for den maritime sektor samt sektorerne for olie og gas og vedvarende energi.

3. Efter en foreløbig gennemgang af sagen finder Kommissionen, at den anmeldte fusion muligvis falder ind under EF-fusionsforordningen. Den har dog endnu ikke taget endelig stilling hertil.

4. Kommissionen opfordrer hermed alle interesserede til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger til den planlagte fusion.

Bemærkningerne skal være Kommissionen i hænde senest ti dage efter offentliggørelsen af denne meddelelse og kan med angivelse af sagsnummer COMP/M.6885 — SDNV/Germanischer Lloyd sendes til Kommissionen pr. fax (+32 22964301), pr. e-mail til adressen COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu eller pr. brev til følgende adresse:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Konkurrence
Registreringskontoret for Fusioner
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

⁽¹⁾ EUT L 24 af 29.1.2004, s. 1 (»EF-Fusionsforordningen«).

ANDET

EUROPA-KOMMISSIONEN

Offentliggørelse af en ansøgning i henhold til artikel 50, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1151/2012 om kvalitetsordninger for landbrugsprodukter og fødevarer

(2013/C 170/11)

Denne offentliggørelse giver ret til at gøre indsigelse mod ansøgningen, jf. artikel 51 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1151/2012 ⁽¹⁾.

ENHEDSDOKUMENT

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 510/2006

om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og fødevarer ⁽²⁾

»LILIPUTAS«

EF-Nr.: LT-PGI-0005-0868-14.03.2011

BGB (X) BOB ()

1. Betegnelse

»Liliputas«

2. Medlemsstat eller tredjeland

Litauen

3. Beskrivelse af landbrugsproduktet eller fødevaren

3.1. Produkttype

Kategori 1.3 — Ost

3.2. Beskrivelse af produktet med betegnelsen i punkt 1

»Liliputas« er en håndlavet, halvfast ost med et højt fedtindhold (50 % i tørstof), som er cylinderformet med afrundede kanter. Den er 7,5-13,0 cm høj, 7,0-8,5 cm i diameter og har en vægt på 0,4-0,7 kg. Osten tilvirkes i landsbyen Belvederis af pasteuriseret, standardiseret komælk. Mælken koaguleres og koaglet bearbejdes, hvorefter ostemassen indsvøbes i osteklæde og til sidst presses i de traditionelle cylindriske forme. Osten modnes i mindst en måned ved hjælp af mikrofloraen inden i osten og på dens overflade. Der er især tale om skimmelsvampen *Penicillium pallidum* Smith, som forekommer naturligt i modningskældre i det geografiske område, som er anført i punkt 4.

Osten har fået betegnelsen »Liliputas« på grund af sin størrelse og de organoleptiske egenskaber opnået ved, at osten modner i små runde forme under tilstedeværelse af skimmelsvampen *Penicillium pallidum* Smith.

⁽¹⁾ EUT L 343 af 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 93 af 31.3.2006, s. 12. Erstattet forordning (EU) nr. 1151/2012.

Tabel 1

Organoleptiske indikatorer for »Liliputas«

Indikator	Beskrivelse
Ydre	Skorpen er blød uden et tykt lag under og er dækket af en belægning af paraffin/polymer eller en anden sammensat belægning. Der kan være mærker efter osteklædet og osteformen.
Lugt og smag	Frisk lugt og smag af mælkesyre, som er kendetegnende for denne fermenterede ost. Smagen kan forekomme let skarp og salt.
Konsistens	Ensartet, noget fast, elastisk, smelter let i munden.
Snitflade	Der kan undertiden forekomme små, ujævnt fordelte ovale, kantede eller let afladede huller.
Farve	Ensartet flødegul til gul

Tabel 2

Fysiske og kemiske egenskaber for »Liliputas«

Indikator	Mængde (%)
Fedtindhold i tørstof	50,0 ± 1,6
Minimumsindhold af tørstof	56,0
Saltindhold	2,0-3,0

Tabel 3

Gennemsnitlig næringsværdi pr. 100 gram »Liliputas«

Fedt (gram)	Protein (gram)	Kulhydrat (gram)	Energiindhold	
			kcal	kJ
30,0	23,5	—	364	1 510

3.3. Råvarer (kun for forarbejdede produkter)

- komælk
- mælkesyre og starterkulturer sammensat af aromatiske mælkesyrebakterier
- mælkekoagulerende enzymer
- salt.

3.4. Foder (kun for produkter af animalsk oprindelse)

Der er ingen specifikke kvalitetskrav eller begrænsninger, hvad angår oprindelsessted.

3.5. Specifikke etaper af produktionen, som skal finde sted i det afgrænsede geografiske område

- Forberedelse og enzymatisk koagulation af mælken: Mælk til ostefremstilling pasteuriseres og standardiseres på en sådan måde, at fedtindholdet i den modnede osts tørstof opfylder kravene i punkt 3.2. Mælkens koagulering fremkaldes ved tilsætning af enzymer, starterkulturer og calciumklorid.

- Bearbejdning af koaglet og ostekornene: Koaglet bearbejdes mekanisk til ostekornene har opnået den rette størrelse og omrøres herefter. Når ostekornene dannes, aftappes en tredjedel af vollen, hvorefter ostekornene opvarmes. Efter opvarmningen omrøres ostekornene, indtil de når en størrelse på 4-5 mm og ikke længere er klæbrige, men er tørre og faste. Vandindholdet i osten må ikke overstige 44 %.
- Formning og presning af osten: Osten formes af den sammenløbne mælk, også kaldet ostemassen. Processen varer 20-25 minutter, hvorefter ostemassen skæres i mindre stykker og lægges i de cylindriske forme ved håndkraft, hvor osten presses ved egen vægt. Under »selvpresningen« vendes ostene i formene to eller tre gange. Denne selvpresning varer 20-25 minutter.

Efter selvpresningen tages ostene ud af formene, indsvøbes i fugtigt osteklæde for at skorpen kan dannes og lægges tilbage i formene, inden der lægges låg på. Formene med ostene anbringes i presser, og presses i halvanden til to timer. Efter presningen tages ostene ud af formene, osteklædet fjernes og eventuelle skorpedannelser, der kan have dannet sig mellem formen og låget under presningen, skæres bort.

- Saltning af osten: Ostene vejes og nedlægges i saltlage. Efter 48 timer tages de op af saltlagen, anbringes på hylder, tørres i 24 timer og hensættes herefter til modning på hylder i kælderens, hvor der holdes en temperatur på 10-14 °C og en luftfugtighed på 93-94 %, og skimmelsvampen *Penicillium pallidum* Smith forekommer naturligt.
- Ostens modning: Ostene på hylderne vendes hver femte dag, således som beskrevet af de tre første osteproducenter, så de ikke kommer til at ligge på siden og bevarer deres form. Efter nogle dage dækkes ostens ydre af skimmellag, som vaskes af efter 15 dage. Osten tørres og lægges tilbage til hylden, så modningen kan fortsætte. Efter 30 dage, når osten er modnet fuldt ud, vaskes skimmellaget, som atter dækker ostens ydre som en puppe, af, hvorefter osten tørres og overtrækkes med voks.

3.6. Særlige regler vedrørende udskæring, rivning eller emballering osv.

Ostene pakkes i kartonemballage. For at bevare ostens unikke egenskaber og beskytte den mod udtørring, hvis det beskyttende paraffinlag beskadiges, og på grund af dens ringe størrelse (vægt 0,4-0,7 kg), sælges den kun hel.

3.7. Specifikke mærkningsregler

På etiketten skal produktbetegnelsen, dvs. »Liliputas«, producentens navn, udtrykket »beskyttet geografisk betegnelse« og/eller EU-symbolet tydeligt angives.

4. Præcis afgrænsning af det geografiske område

»Liliputas« fremstilles i byen Belvederis, en lille litauisk landsby i Jurbarkas distriktskommune i Pane-munė Regionalpark på floden Nemunas højre side, 1 km vest for Seredžius.

5. Tilknytning til det geografiske område

5.1. Det geografiske områdes egenart

Belvederis er stedet, hvor uddannelsen af mejerispecialister har sit historiske udspring i Litauen. I 1921 blev der oprettet en landbrugsskole på herregården, hvor der bl.a. blev undervist i mejeriproduktion. Få år senere blev skolen omdannet til en mejerihøjskole og i 1944 til en teknisk mejerihøjskole. Litauens mejeriuddannelsestradition udvikledes her i mange år. I løbet af de 34 år, som højskolen eksisterede, uddannedes mere end 800 mejerispecialister, hvoraf de fleste fik deres erfaring på Litauens ældste ostemejeri, der blev opført i 1928, og er det mejeri, hvor »Liliputas« fremstilles. Den mælk, der anvendtes til fremstilling af osten, blev opvarmet i et kar med en træfyret ovn. Centrifugen blev drevet ved håndkraft, og osteformene var af træ. Ostene blev vasket ved hjælp af håndbørster, i kælderen om vinteren og udendørs om sommeren. Ostemejeriet lå ved siden af et ishus, som blev benyttet til opbevaring af isblokke, der var hentet fra floden Nemunas. Isen blev anvendt til at nedkøle ostekældrene. Oprindelig fremstillede ostemejeriet i Belvederis halvfaste oste, som var større (2,5-3,0 kg) og runde, men fra 1958, da mejeriproduktionen blev udvidet, begyndte man at fremstille små oste på 0,4-0,7 kg, og navnet »Liliputas« slog an fra starten. Ostemesteren Jonas jarušaitis var den første, der mestrede fremstillingen af denne ost. Det første produktionsår blev der fremstillet knap 8 tons, men 40 år senere var produktionen steget til 130 tons. De gamle osteforme af træ er bevaret for eftertiden på

ostemejeriet i Belvederis sammen med souveniræsker og postkort fra midten af 1900-tallet, hvorpå der er afbildet oste, som vaskes i et kar, og en indbydelse til at deltage i en kongelige banket og smage håndlavede oste og andre specialiteter fra Belvederis.

I dag fremstilles »Liliputas« stadig ved anvendelse af samme unikke og autentiske teknologi som i 1958. De særlige færdigheder og kundskaber er blevet overleveret fra generation til generation af de ansatte i ostemejeriet og har gjort det muligt at bevare produktets karakteristiske størrelse, organoleptiske egenskaber og kvalitet.

5.2. Produktets egenart

En særlig karakteristisk egenskab ved »Liliputas« er, at den er lille — den vejer kun 0,4-0,7 kg — og er beklædt med en voksbelægning, som beskytter den mod at blive beskadiget. »Liliputas« får sin friske mælkesyresmag og -lugt fra modningslagringen i små forme, der er anbragt i kølige, fugtige kældre, hvor skimmelsvampen *Penicillium pallidum* Smith forekommer. Der er ingen synlige spor af den mikroskopiske skimmelsvamp på vægge, hylder eller loft i modningsrummet, men nogle dage efter, at ostene er blevet saltet og anbragt på hylderne, begynder de at ligne silkeormspupper. Den beskyttende skorpe, som dannes under presningen, forhindrer de mikroskopiske skimmelsvampe i at trænge ind i osten. For at skorpen kan udvikles, tages ostene op af de cylindriske forme efter selvpresningen og indsvøbes i osteklæde, inden de lægges tilbage i de cylindriske forme og presses i presser.

Fremstillingen af ostene foregår på traditionel vis næsten kun ved håndkraft. Ostemassen skæres og anbringes i forme, og ostene indsvøbes i klæde, vendes, vaskes, tørres og voksbehandles manuelt. Det er en proces, hvor enkelt ost håndteres mere end 50 gange.

5.3. Årsagssammenhængen mellem det geografiske område og produktets kvalitet eller egenskaber (for BOB) eller produktets særlige egenskaber, omdømme eller andre kendetegn (for BGB)

Ansøgningen om registrering af en beskyttet geografisk betegnelse baseres på tradition, den særlige fremstillingsteknik og produktets omdømme.

I offentlighedens bevidsthed er Belvederis, hvor mejerividenskaben har sit historiske udspring i Litauen, direkte forbundet med udsøgte »Liliputas«-ost, som er blevet fremstillet på samme måde siden 1958. Ostemejeriet i Belvederis er i dag det eneste sted, hvor denne unikke håndlavede ost fremstilles.

»Liliputas« får sin karakteristiske smag og lugt fra modningen i små forme ved hjælp af mikrofloraen inden i osten og på dens overflade og skimmelsvampen *Penicillium pallidum* Smith, som forekommer i kældre i det geografiske område, som er angivet i punkt 4, når ostene opbevares ved en konstant temperatur på 10-14 °C og en luftfugtighed på 93-94 %.

»Liliputas« har været udstillet på mange udstillinger i Litauen og uden for landets grænser og opnået stor fremgang på udstillinger i Leipzig, Poznań, Zagreb, London, Paris, København og Wien og andre steder. »Liliputas« vandt en guldmedalje på udstillingen »Agra-76« i det tidligere Østtyskland. Osten tildelt et første klasses diplom i undersøgelsen/konkurrencen om ostekvalitet i 1984 i Uglich, USSR, og vandt en guldmedalje i konkurrencen om bedste litauiske produkt i 2002, som afholdtes af Den litauiske erhvervs sammenslutning. På den internationale føde- og drikkevareudstilling »World Food Moscow 2005« vandt den en bronzemedalje, og på den internationale udstilling for agroindustrien »Zolotaya osen 2008«, ligeledes i Moskva, kastede »Liliputas« glans over Litauens nationale stand, som det litauiske landbrugsministerium stod for. På »AgroBalt 2010«, en international fagudstilling for landbrugs-, fødevarer- og emballagebranchen, vandt »Liliputas« en pris for sine naturlige og økologiske egenskaber. »Liliputas«-osten og dens producenter, som brænder for produktet, har mange gange været omtalt i de litauiske medier (1999-2003).

Selvom prisen for »Liliputas« er dobbelt så høj, som for ost, der er produceret i et mekaniseret mejeri, har det en loyal kundeskare, som værdsætter kvalitet og naturlige håndlavede produkter. De producerede mængder har i årenes løb ligget på et stabilt niveau.

Henvisning til offentliggørelsen af varespecifikationen

(Artikel 5, stk. 7, i forordning (EF) nr. 510/2006 ⁽³⁾)

[http://www.zum.lt/l.php?tmpl_into\[0\]=index&tmpl_name\[0\]=m_site_index2&tmpl_into\[1\]=middle&tmpl_id\[1\]=2704](http://www.zum.lt/l.php?tmpl_into[0]=index&tmpl_name[0]=m_site_index2&tmpl_into[1]=middle&tmpl_id[1]=2704)

⁽³⁾ Se fodnote 2.

Offentliggørelse af en ansøgning i henhold til artikel 50, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1151/2012 om kvalitetsordninger for landbrugsprodukter og fødevarer

(2013/C 170/12)

Denne offentliggørelse giver ret til at gøre indsigelse mod ansøgningen, jf. artikel 51 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1151/2012 ⁽¹⁾.

ENHEDSDOKUMENT

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 510/2006

om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og fødevarer ⁽²⁾

»COZZA DI SCARDOVARI«

EF-Nr. IT-PDO-0005-0981-12.03.2012

BGB () BOB (X)

1. Betegnelse

»Cozza di Scardovari«

2. Medlemsstat eller tredjeland

Italien

3. Beskrivelse af landbrugsproduktet eller fødevaren

3.1. Produkttype

Kategori 1.7 — Fisk, bløddyr, skaldyr, ferske, og produkter på basis heraf

3.2. Beskrivelse af produktet med betegnelsen i punkt 1

»Cozza di Scardovari« hører til arten *Mytilus galloprovincialis* og er et aflangt toskallet bløddyr, hvor de to skalhalvdele er kendetegnet ved sort-lilla farvetegning. De to skalhalvdele er hvælvede, ens i form, næsten trekantede og har tynde koncentriske ribber. Fra skallen løber brune ret robuste tråde, *byssus*, der gør dyret i stand til at fæste tråde til net, såkaldte »reste« eller andre underlag.

»Cozza di Scardovari« udviser følgende fysiske og organoleptiske egenskaber:

— Et glinsende kød, som udfylder skallen godt (køindhold i forhold til muslingens samlede vægt — indeks > 25 %)

— Kødet har en karakteristisk sødlighed (natriumindhold < 210 mg/100 gram)

— Kødet er særlig blødt og smelter let i munden.

Ved markedsføringen skal skallen på »Cozza di Scardovari« være mørk og kunne modstå stød. Muslingen markedsføres levende i lukkede net, i vakuumpakning eller pakket i beskyttet atmosfære eller dybfrosne med eller uden skal.

3.3. Råvarer (kun for forarbejdede produkter)

—

3.4. Foder (kun for produkter af animalsk oprindelse)

»Cozza di Scardovari« ernærer sig ved hovedsagelig organiske og uorganiske partikler og på den rige forekomst af fytoplankton og dyreplankton, som er et særligt kendetegn ved Scardovari-bugten.

⁽¹⁾ EUT L 343 af 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 93 af 31.3.2006, s. 12. Erstatet forordning (EU) nr. 1151/2012.

Forekomsten af organiske og uorganiske næringsemner begunstiges af den rigelige tilførsel af ferskvand fra Po-flodens forgreninger, mens den lave vanddybde, temperaturen og iltindholdet i Scardovari-bugtens vand fremmer den rigelige udvikling af fyto- og dyreplankton. Der gives ingen nærings- eller fodertilskud til muslingerne.

3.5. *Specifikke etaper af produktionen, som skal finde sted i det afgrænsede geografiske område*

Udsætningen, tilvæksten og høsten af »Cozza di Scardovari« skal kun foregå i fiskedamme inde i Scardovari-bugten. Rengøringen, vaskningen og udvælgelsen af produktet skal udføres på anlæg i de små byer Scardovari, Ca' Mello og Santa Giulia i kommunen Porto Tolle, eftersom disse faser kræver, at der anvendes rent vand fra Scardovari-bugten.

3.6. *Særlige regler vedrørende udskæring, rivning eller emballering osv.*

Produktet skal i produktionskæden pakkes i poser inden for det område, som er angivet i 4, straks efter at det forlader rensningstanken. Det skal sikre et levedygtigt og frisk produkt, som opfylder kriterierne for hygiejne og levnedsmiddelsikkerhed samt for at kunne udføre kontrol med henblik på at undgå bedrageri, som består i at produktet blandes med muslinger fra andre produktionsområder.

3.7. *Specifikke mærkningsregler*

Pakningen skal være forseglet således, at garantimærket brydes, når pakningen åbnes. På etiketten skal følgende oplysninger være angivet: »Cozza di Scardovari« og »Denominazione d'Origine Protetta« (beskyttet oprindelsesbetegnelse) eller eventuelt initialforkortelsen »DOP« (BOB). Etiketten skal ligeledes være forsynet med logoet for betegnelsen »Cozza di Scardovari D.O.P.« samt Den Europæiske Unions grafiske logo for beskyttet oprindelsesbetegnelse.



4. **Præcis afgrænsning af det geografiske område**

Produktionsområdet omfatter Scardovari-bugten (»Sacca di Scardovari«) og de små byer Scardovari, Ca' Mello og Santa Giulia i kommunen Porto Tolle i provinsen Rovigo.

Udtrykket »sacca« betegner en havbugt, som er opstået ved delvis aflukning af en havarm, som står i forbindelse med åbent hav gennem en laguneudmunding.

Scardovari-bugten er beliggende i den sydlige del af Po-deltaet mellem forgreningerne Po di Tolle mod nordøst og Po di Gnocca mod sydvest. Mod syd afgrænses den af følgende geografiske koordinater inden for systemet Gauss-Boaga Fuso, i den vestlige zone, som betegner de to eksteritoriale punkter for afgrænsning af bugten fra Adriaterhavet:

— 49°14'45,99 N — 17°39'53,45 E

— 49°6'536,31 N — 17°7'0965,25 E

5. Tilknytning til det geografiske område

5.1. *Det geografiske områdes egenart*

Scardovari-bugten er et miljø, hvis egenskaber beror på sammenstrømningen af Po-flodens ferskvand, som er rigt på næringsemner og luftbårne partikler, og saltvandet fra havet, som er underlagt områdets tidevandscyklus.

Scardovari-bugtens miljø er kendetegnet ved vand med et lavt saltindhold. På grund af tilstrømningen af havvand, hvis saltindhold ligger på ca. 35 %, og flodens ferskvand, er det muligt at opretholde en saltkoncentration i området, som svinger mellem 10 % og 30 % med en middelværdi på ca. 20 %. Flodvandet sikrer også en vigtig tilførsel af næringsemner og en stor mængde organiske luftbårne partikler.

Den lave vanddybde i bugten på højst tre meter, muliggør en god spredning af lys i hele vandspejlet. Det skaber ideelle temperaturforhold, hvor temperaturen i gennemsnit er højere end på det åbne hav, og fører til en stor produktion af fytoplankton. Den vandudbytning, som sikres gennem tidevandet, skaber desuden ideelle hydrodynamiske forhold og medfører en god iltning af vandet, hvorved der skabes et gunstigt miljø for muslingernes tilvækst.

Det første kooperativ af lokale fiskere i Scardovari-bugten blev grundlagt i 1936. Områdets forvandling i det seneste århundrede skete hurtigt takket være menneskets aktiviteter og som følge af menneskeskabte og naturlige faktorer. Scardovari-bugten fik sin nuværende form efter oversvømmelsen i 1966. Det var på det tidspunkt, at man begyndte at eksperimentere med opdræt af blåmuslinger i små fiskedamme inde i bugten som et alternativ til havfiskeriet, hvilket blandt andet fremgår af en rapport fra fiskerikooperativets forvaltningsråd om anlægget til rensning af blåmuslinger fra Scardovari i 1980'erne. Også produktets kvalitet er et resultat af aktørernes faglige dygtighed. Fra begyndelsen af 1960'erne begyndte de at eksperimentere med opdræt af blåmuslinger i små fiskedamme inde i bugten som et alternativ til havfiskeriet. I opdrætsarbejdet, som udføres på familiedrevne foretagender eller foreninger, anvendes traditionelle, hovedsagelig manuelle, teknikker ved anlæggelsen af fiskedammene og forædlingen af produktet, hvilket omfatter separation og fordeling af muslingerne, fjernelse af parasitter og sortering af muslingerne efter størrelse i de forskellige net for at optimere deres tilvækst.

5.2. *Produktets egenart*

»Cozza di Scardovari« er kendetegnet ved et lavt natriumindhold (under 210 mg/100 gram produkt) i kødet, hvilket er klart lavere end for muslinger, som opdrættes på åbent hav. Det bevirker, at smagen er særlig mild og delikat, og giver kødets dets sødme.

»Cozza di Scardovari« har endvidere et højere indeks (over 25 %), som er afgørende for musklens fyldighed, hvilket hænger sammen med den spiselige dels høje energiomsætning og betydelige udvikling af den spiselige del. Denne udvikling, som indtræder otte til ni måneder efter udsætningen af yngel, gør det muligt at opnå det høje udbytte, som er typisk for »Cozza di Scardovari«.

5.3. *Årsagssammenhængen mellem det geografiske område og produktets kvalitet eller egenskaber (for BOB) eller produktets særlige egenskaber, omdømme eller andre kendetegn (for BGB)*

De kvalitetsmæssige, fysiske og organoleptiske egenskaber for »Cozza di Scardovari« er et resultat af det særlige miljø i Scardovari-bugten, som muslingen har fået sit navn efter. Det er især det lave saltindhold i vandet, hvor »Cozza di Scardovari« produceres, der er forklaringen på, hvorfor muslingens kød har et lavt indhold af natrium (under 210 mg/100 gram produkt) og at dens smag er udpræget mild, fin og sødlig.

Den store mængde organiske luftbårne partikler og den høje fytoplanktonproduktivitet i denne bugts lave vande forklarer den høje energiomsætning hos muslingen og den betydelige udvikling af muslingens spiselige del (indeks over 25 %) samt dens hurtige vækst.

Scardovari-bugtens geografiske og morfologiske kendetegn (lav vanddybde, konstant udbytning af vand på grund af områdets tidevandscyklus samt ideelle forhold, hvad angår temperatur, iltning og hydrodynamik) og den faglige dygtighed, som er kendetegnende for producenterne, der anvender traditionelle produktions- og opdrætsteknikker, har en direkte indvirkning på muslingernes trivsel og gør det muligt for dem at udvikles yderligere på en mere ensartet vis, samtidig med at man garanterer en kontrol af deres kvalitet.

Fotografier taget under muslingefestivalen tilegnet »Cozza di Scardovari« i 1980'erne vidner om det gode omdømme, som betegnelsen og produktet har. I dag udgør produktionen af muslinger i Scardovari-bugten et vigtigt erhverv, som beskæftiger mange aktører og familieforetagender, og produktet er kendt af forbrugerne i såvel Italien som i andre europæiske lande.

Henvisning til offentliggørelsen af varespecifikationen

(Artikel 5, stk. 7, i forordning (EF) nr. 510/2006 ⁽³⁾)

De italienske myndigheder har indledt den nationale indsigelsesprocedure ved at offentliggøre forslaget om anerkendelse af den beskyttede oprindelsesbetegnelse »Cozza di Scardovari« i Gazzetta Ufficiale (det italienske statstidende) nr. 271 af 21. november 2011.

Den konsoliderede udgave af varespecifikationen kan ses på dette websted:

<http://www.politicheagricole.it/flex/cm/pages/ServeBLOB.php/L/IT/IDPagina/3335>

eller:

ved at gå direkte til det italienske fødevarer- og skovministeriums hjemmeside, Ministero delle politiche agricole alimentari e forestali, (<http://www.politicheagricole.it>), klikke på »Qualità e sicurezza« (øverst i skærmens højre side) og herefter på »Disciplinari di Produzione all'esame dell'UE«.

⁽³⁾ Se fodnote 2.

BERIGTIGELSER

Berigtigelse til indkaldelse af interesselikendegivelser med henblik på hvervet som medlem af ekspertpanelerne ved Den Europæiske Fødevaresikkerhedsautoritet (Parma, Italien) — Ref.: EFSA/E/2013/001

(Den Europæiske Unions Tidende C 107 af 13. april 2013)

(2013/C 170/13)

Side 16, »11. Ansøgningsfrist«, første afsnit:

I stedet for: »... den 17. juni 2013 ved midnat ...«

læses: »... den 1. juli 2013 ved midnat ...«.

ANDET

Europa-Kommissionen

2013/C 170/11	Offentliggørelse af en ansøgning i henhold til artikel 50, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1151/2012 om kvalitetsordninger for landbrugsprodukter og fødevarer	46
2013/C 170/12	Offentliggørelse af en ansøgning i henhold til artikel 50, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1151/2012 om kvalitetsordninger for landbrugsprodukter og fødevarer	51

Berigtigelser

2013/C 170/13	Berigtigelse til indkaldelse af interessetilkendegivelser med henblik på hvervet som medlem af ekspertpanelerne ved Den Europæiske Fødevarerikkerhedsautoritet (Parma, Italien) — Ref.: EFSA/E/2013/001 (EUT C 107 af 13.4.2013)	55
---------------	--	----

ABONNEMENTSPRISER 2013 (ekskl. moms, inkl. normale forsendelsesomkostninger)

EU-Tidende, L- + C-udgaven, kun papirudgave	22 officielle EU-sprog	1 300 EUR pr. år
EU-Tidende, L- + C-udgaven, papirudgave + årlig dvd	22 officielle EU-sprog	1 420 EUR pr. år
EU-Tidende, L-udgaven, kun papirudgave	22 officielle EU-sprog	910 EUR pr. år
EU-Tidende, L- + C-udgaven, månedlig kumulativ dvd	22 officielle EU-sprog	100 EUR pr. år
Supplement til EUT (S-udgaven), udbud og offentlige kontrakter, dvd, 1 udgave pr. uge	Flersproget: 23 officielle EU-sprog	200 EUR pr. år
EU-Tidende, C-udgaven — udvælgelsesprøver	Sprog iht. udvælgelsesprøve(r)	50 EUR pr. år

Den Europæiske Unions Tidende, der udkommer på EU's officielle sprog, fås i abonnement i 22 sprogudgaver. EU-Tidende omfatter L-udgaven (retsforskrifter) og C-udgaven (meddelelser og oplysninger).

Der abonneres særskilt på hver sprogudgave.

I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 920/2005, offentliggjort i EU-Tidende L 156 af 18. juni 2005, er Den Europæiske Unions institutioner midlertidigt fritaget for forpligtelsen til at udarbejde og offentliggøre alle retsakter på irsk. Irske udgaver af EU-Tidende vil derfor blive markedsført særskilt.

Abonnementet på supplementet til EU-Tidende (S-udgaven (udbud og offentlige kontrakter)) omfatter alle udgaver på de 23 officielle sprog på én dvd.

Abonnenter på *Den Europæiske Unions Tidende* kan uden ekstra omkostninger rekvirere eksemplarer af diverse bilag til EU-Tidende (C ... A-udgaver). Abonnenterne gøres opmærksom på udgivelsen af bilagene ved hjælp af »meddelelser til læserne« i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Salg og abonnementer

Betalingsabonnementer på diverse tidsskrifter, som f.eks. *Den Europæiske Unions Tidende*, kan købes gennem vore salgsagenter. Listen over salgsagenterne findes på internettet:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_da.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) giver direkte og gratis adgang til EU-retten. Via dette netsted kan man konsultere *Den Europæiske Unions Tidende*, og netstedet indeholder endvidere traktaterne, retsforskrifter, retspraksis og forberedende retsakter.

Yderligere oplysninger om Den Europæiske Union findes på: <http://europa.eu>



Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA